

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Smaating og Feilighedsdigte

fra

Aarene 1799 til 1835

af

Thomas Garford,

Egneraaf til Bertelse og Gaadrup Menigheder i Apen.

(Trykt som Manuscript for Venner og Velyndere af den Afdele.)

Kjbenhavn.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

Forerindring.

Størstedelen af disse Digte ere Leilighedens Føstte, og de vare som saadanne ei af Forfatteren bestemte til at offentliggjøres, skjøndt man i adskillige af dem træffer gamle Bekjendte *). Idet Undertegnede (en Svigersøn af Th. Barfoed) samlede dem for at opbevares i Familien som et kjært Minde om den Hedengangne, deelte jeg vel med den Afdodes Enke, Børn og øvrige Slægtninge det inderlige Ønske, engang i Tiden at see dem udgivne; men Ønsket vilde dog neppe være gaaet i Opfyldelse, hvis ikke Foretagendet havde fundet en venlig og opoffrende Understøt-

*) Hermed sigtes navnlig til Sangene „Gaabet“ (Pag. 15), „Abdolv og Lina“ (Pag. 31) og „Edmund og Thora“ (Pag. 12), som forlængst have været optagne — men meget ucorrecte — i forskjellige Kjøbenhavnste Bisesamlinger, og hvoraf især det fersnævnte Digt, sat i Musik af Hr. Professor Bay, i sin Tid var en almindeligt yndet Folkesang.

telse hos Forfatterens mangeaarige høie Belynder, Hans Excellence Hr. Geheimeconferentsraad, Greve af Wille Brahe, og tilsidst med levende Interesse var blevet fremmet og bragt til Udførelse af den constituerede Stiftamtmand i Odense, høivelbaarne Hr. Kammerjunker, Baron C. Wille Brahe.

Hermed overgives da disse Digte til Thomas Barfoeds mange Belyndere og Venner i det Haab, at de ville finde en velvillig Modtagelse hos Dem, for hvem deres Udgivelse nærmest er bestemt.

Beyden Skote i Mai 1849.

A. P. Wedel.

Indhold.

Smaaating:

	Eldr.
Lil min Musa	3.
Livet sergaaer	6.
Elegie	9.
Edmund og Thora	12.
Haabet	15.
Lil Kanne	17.
Dyren	18.
Kirkegaarden	21.
En Aften i Lunden	24.
Emmas Savn	26.
Ænse	29.
Adolph og Lina	31.
Kængsel	32.
Den Hønneste Blomst	34.
Sang	36.
Hyrbesang	37.
Korsbændsien	38.
Gravskrift over en hær Hund	40.
Notteballade	40.
Min Circouteur	43.

Leilighedsdigte:

Bed min Moders Grav	47.
I Anledning af Geheimeraad Grev Wille Brahes Jødselsdag	48.
Lil Grevinde H. Wille Brahe	52.
Lil E. Kongsted	54.
Lil en Barndoms Ven	56.
Paraphras over Prædikerens 9de Cap.	60.
Sang paa Geheimeraad Grev Wille Brahes Jødselsdag	61.
Lil Grevinde B. Wille Brahe	63.
Gravskrift over Gustav Berg	65.
Bed Christian Holst's Grav	66.
Sang paa Kong Frederik den Sjettes Jødselsdag	67.
Dværndrup Kirkegaard	69.
I Doctor Jørgens Stamboeg	71.

	Side.
Sølvbrølupsfang til Agent Ploug og hans Kone	71.
Bed Cancelleraad Kannevorffs Grav	73.
Til Hjæstgiver Würk	75.
Paa Abam Christensens Fødselsdag	77.
Sang ved min Broders Sølvbrølup	79.
Paa en Gravstøtte	81.
I Thora Rasmusens Stamboq	82.
Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Svendborg)	82.
Til Jomfru Tingberg	84.
Bed Maria Dviss's Grav	85.
Til min Datter Else	87.
Bed Skønnerten Minervas Åsøb af Stabelen	88.
Sophienlund	90.
Sang paa Kammerraad Madsens Fødselsdag	91.
I H's Stamboq	93.
Mindeblomst paa Sophie Rasmusens Grav	94.
Sang i Anledning af Agent Voigts Sølvbrølup	95.
Bed Neptuns Åsøb fra Stabelen	97.
Mindeblomst paa Pastor Helms Grav	99.
Bed Amtsprøbst Dr. Bercks Grav	100.
Til Geheimmeraad Grev Wille Brahe	101.
Lanter helligede Grev E. Schaffalitzhs Minde	103.
Sølvbrølupsfang paa J. E. Voigts Fødselsdag	104.
Til Comtesse Eleonore Sophie Wille Brahe	106.
Sang ved Pastor Bechers Sølvbrølup	108.
Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Falsleb) .	109.
I Poul Jacobsens Stamboq	110.
Til Marie Jacobsen	111.
Sang ved Skjuelauget i Aalborg	112.
Bevkønst til den lille Fremmede paa Logismose	113.
I Anledning af Nicoline Fogs Dod	115.
Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Aalborg) .	116.
Bed Jomfru Nabs's Grav	118.
Sang paa Logismose	120.
Bed Klotter Rosengaards Grav	121.
Sang i Anledning af Cand. theol. P. Bangs Hjemkomst	123.
Sang ved Landemødet	124.
Bed Tonnerups Grav	125.
Paa Julie Kroiers Mindestøtte	126.
Lanter ved Birkerommer Helms Død	126.
Til S. paa hendes Fødselsdag	128.
Gravens	129.
Stamboqsvers	131.
Efterskrift	135.

S m a a t i n g .

Til min Musa!

I allerdybest Underdanighed,
Med største Reverentis og Ydmyghed
Jeg, Musa! staaer med en Supplik i Haanden
Og af Besværelse kan neyde drage Anden.
Jeg frygter nemlig, Deres Naade bliver vred,
Naar jeg Dem beder mig Succurs at give,
Og svare vil: „Her gaaer saamange Liggere,
At jeg dem stoffeviis maa fra Barnasjet drive.
Hvem er vel Du, som her saa dristig tør
Saaledes banke paa min Tempeldør?
Du troer vel og at føle Digterfald?
Men viid, at Banen den er steil og smal,
Hvorpaa man gaaer til Hæder og til Ære,
At Weiene hertil kun Torne bære!
Viid, Du maa gjennem Baal og Stærtsild først,
Før Du ved Hippocrene slutte kan Din Tørst!“
Saaledes vil Du nok, o Musa! læse
Mig Lerten for med rhytet Næse.
Men tilgiv, kjære Skjønne! at jeg nu
Lilstaler Dig med et fortroligt „Du“;

Thi jeg ei meget vel det Hoffspog lider,
 Hvori man taler nu paa vore Lider.
 Viid da, det aldrig, aldrig var min Tanke,
 Paa Kærdoms dybe Hav at vove mig —
 Der kunde kiste faare let en Planke,
 Og da var jeg for Alvor serst ulykkelig.
 Man seer, hvordan det gaar stikkrubden Mand:
 Enhver sig krømper for at drage ham iland.
 Nei! aldrig paa Forfatterbanen jeg mig vover —
 Det, paa min Gæ! Musa! jeg Dig lover.
 Det stolte Haab jeg aldrig næred,
 At blive hilst som kronet Digtermand;
 Thi Nornen ved min Bugge mig bestæred
 Kun et nødterftigt Quantum af Forstand.
 Desuden har jeg nok en vægtig Grund,
 Hvorfor jeg heller bliver paa den terre Bund;
 Thi man jo i Aviser og Annaler
 Og ubi allsens kritiske Journaler
 Med rene, tydelige Ord kan læse,
 Hvorlunde selv Geniets gjeve Sønner,
 Hvis Værd dog ellers Publicum paastjerner,
 Trods alle blide Musers Bønner,
 Paa kritisk Valplads miste Dren, Næser;
 Hvorlunde man paa stolemesterviis
 Dem revser exemplariter med Niid:
 Hvor turde da vel her Oripomenuisjer,
 Som jeg og andre mine Lige,
 Hvis Tanke paa Pappir, om jeg det plat skal sige,
 Blev kun til Kræmmerhuus og Tidibusjer,
 Hvor turde vi vel troe, det gif os vel,
 Hvis vi kom under Kritikernes Svæbe?
 Vi kom for Alvor Spidærod til at løbe,

Maaffter de flej og Staffer teent ihjel.
 Nei! — jeg, for min Bart, kommer ei,
 Saalænge jeg har Sands, paa den Galei.
 Jeg er en Hæder af det Militaire
 Og stjotter derfor ei om saadan blodig Gre.
 Ei fræk og rasende jeg Hines Næs attraaer,
 Hvis Værter bær' Ubdeligheds Stempel,
 Hvis store Navne evigt lyse staaer,
 Som Stjerner glimrende i Eftermalets Kempel.
 Du sjældne Barde, Danmarks store Skjald,
 O, Gvald! herlig er Din Næs, Din Hæder;
 Og Klopstok! Du, der evigt leve skal,
 Mens Nordens Muser ved Din Urne græder —
 For Eders Skygger krier sig min Aand,
 En hellig Grefrygt mig fast til Støvet lænker,
 Min Afsmagt felet jeg, naar jeg paa Eder tanker,
 Og Harpen hæver i min svage Haand.
 Dog, selv den Guddoms Kraft, der ildned Eders Bryst
 Og vandt om Eders Linding alle Tragis Kroner,
 Den føder i min Sjæl en hellig Lyst
 Til, skjendt med frygtsom Haand, at stemme Harpens Løner.
 Det ringe Pund af Vid, mig Skjeknen sparsomt gav,
 Det vil jeg efter bedste Evne nytte;
 Et roligt Sind mig følge til min Grav,
 Da vil jeg ei med nogen Keiser bytte;
 Her til en landlig Krog jeg ønsker mig,
 Hvor Beddendranken suør sig om min Hytte,
 Hvor Glemmigei og vilde Roser groe,
 Hvor Venskab og Natur og Frihed toe,
 Hvor jeg ved næisomt Liv er mere lykkelig,
 End om jeg var som Lybiens Croesus rig —
 Jeg ogsaa her kan stifte Held og Gavn,

Stjendt lærde Blade nævne ei mit Navn. —

Her greb jeg Lyren mangen Gang
 Og fatte mig i Lændens svale Skjagge;
 Og henrykt ved min egen Lykke
 Jeg Livets Glæder sang.

Naar Juundom da i mine Elstes Kreds
 Jeg føler mig med Verden vel tilfreds,
 Hvad eller naar jeg i Naturens Pragt
 Seer lyse Præg af Gøddheds hulde Giver,
 Og andagtsfuld og henrykt bliver
 Ved Tanken om min Skabers Magt,
 Naar mellem Venstabs Glæder, Wiin og Viger
 Bekymrings mørke Sky kortviger,
 Og Haabet atter staber lyse Dage,
 Om da min ringe Geist sig Frihed skalde tage
 At gjøre nu og da et lille Hop:
 Da tag det, Musa! ei unaadigt op;
 Men stjenk mig i et saadant Dieklif
 Kun mindste Draabe af Din Nektardrif!
 Da vil jeg munter Harpens Strænge stemme,
 Og Livets Serger ved Din Gave glemme.

Livet forgaar.

Kun et Gran i Evighedens Dyb
 Er den Lid, da Livets Fakkell brænder;
 Mennesket og Jordens mindste Kryp,
 Alt det Skabte Skjiftelse erkjender.

Berdners Dpbar, Styret, Faber, Gud!
 Ewigstere og Uendelige!
 Engang lod Din Wiisdoms høie Bud:
 „Alt skal ende i Naturens Rige!“

Intet, Intet evigt skal bestaae,
 Støvet skal Forandringspræget bære;
 Kun den Mand, der skjult i Støvet laar,
 Ser om Evigheden Haabet nære.

Hvor jeg vender mig fra Vest til Ost,
 Hvor jeg stuer hen fra Syd til Norden,
 Loner i mit Dre denne Røst:
 „Udengang og Død omfavner Jorden!“

See til Vaarens unge Rose hen!
 See til Lilien hist, som Dalen klæder!
 Henrykt Du i Dag betragter den,
 Og i Morgen paa dens Muld Du træder.

Hiin i Vethrens Zoner klare Sol,
 Hine gyldne Stjernerø hvalte Ruer,
 Som i tauske Nat fra Pol til Pol
 Lidt mit Øie undrende besfuer —

Ogsaa de, naar Almagt vinker, maac
 Veires hen i Intets tomme Dre;
 Tusind Sekler dem at funkle saac —
 Og nu fant de i chaotisk Mørke.

Ghimborasjo! Du, hvis svimle Top
 Kueiser over Jordens Kæmpejælde!
 Du, hvis faste, colossalske Kropp
 Trodser selve Evighedens Velde!

Ajster ei det sjerne Lørdenbrag
 Sels de indre Lag i Dine Guler?
 Veed Du vel, paa hvilken radsom Dag
 Oceanets Dyb Din Linde skjuler?

Vender sig mit Blik mod sjerne Lid
 Lil en mørk og mystisk Lid tilbage:
 O! da ruger Glemsels Laage kold
 Over Lid og Daad i sundne Dage.

Bium! Din stolte Kongemuur
 Styrteb ned for Grækerens Maffiner,
 Og nu blomstret der en vild Natur
 Paa Din sjunkne Herligheds Ruiner.

Du, Athenæ! fra hvis Tempeldør
 Gine gif et evigt Navn imøde;
 Sparta! Du, der danned Helte fæ,
 Som for Sandhed, Frihed stred og dede.

O! I smuldred hen i Lidens Favn,
 Intet, intet Spor der er af Eder —
 Kun om Eders stolte Roes og Navn
 Efterragtens Haand erkjendeligt freder.

Saa bortsvinder Stevets Herlighed,
 Som et Lustphantom vort Liv henvinder,
 Over Bansen ile vore Fjed,
 Snart den helder — snart vi Graven finder.

Tidens Viser skynder sig omkring,
 Timer rulle hen, Minuter lige,
 Alting verker i en evig Ring,
 Et maa Bladsen for et Andet vige.

Etjul, forvovne Dødelige! Hjul,
 Hold en dristlig Lanke her tilbage:
 At i Tingenes det store Hjul
 Wiisdoms Plan Du tænker at opdage.

Men lad dette Haab betrygge Dig,
 At Din Aand i Gravens skumle Rige
 Ikke fængsles, men ubødelig
 Over Død og Grav og Rulm skal slige.

Elegie.

Dag Vestens bekrandsede Høie
 O, smilende Sol! Du hengled;
 Saa brat for mit mærkede Die
 I Havet Du dalede ned.

Snart Mørke og Skygger omringe
 Mig her i mit eensomme Hjem,
 Alt snige paa fornedte Vinge
 Sig Midnattens Billeder frem.

Mens klege Gestalter omkræve
 Mit Dø i frygtelig Mød,
 Og Vindene sørgeligt hæve
 Igjennem det vienede Mød:

Da farer min Tanke tilbage
 Til Dig, Du min Fædrenekyst!
 Hvor Ungdommens sorgløse Dage
 Henvunde i Glæde og Lyst.

Da mindes jeg hende, hvis Hjerte
 Var blidt som den himmelske Lyd,
 Hvis Lab mig tilferte min Smerter
 Og dræbte min saligste Fryd.

Da male sig Fortidens Glæder
 Med levende Træk for min Aand,
 Blandt Kundenes Roser jeg træder
 Da glad ved den Elskedes Haand.

Da seer jeg det smilende Grenne,
 Hvor fordem vi mødtes til Dands,
 Hvor Landshøvens smykkede Skonne
 Hver bandt til sin Elsker en Krands.

Da hører jeg Fleiternes Loner
 Og Lyrens harmoniske Klang
 Og Choret fra Stovens Kroner
 Og Vigernes festlige Sang.

O, Lina! min Fryd er forsvunden,
 Thi hos Dig jeg vandrer ei meer;
 Ei længere hidsæt i Lunden
 Den blomstrende Rose jeg seer.

Her, hvor kun en Orken omhegner
 Med Radsler mit viltsomme Fjed,
 Hvor Sommerens Kille segner
 Saa tidligt for Stormene ned.

Her skal jeg alene tilbage
 Begræde mit stoffede Haab;
 Og Ingen skal høre min Klage,
 Kun Echo skal svare mit Raab.

Kom, end da min langsomme Kummer
 O, Død! Du den Lidendes Ven;
 O, snart til den evige Slummer
 I Graven Du vugge mig hen!

Edmund og Thora.

En venlig Aften under Rosers Ly
 Sad Edmund ved sin elskte Thoras Side;
 Alt flumred trygt i Mark og Skov og By,
 Thi det var hen ved Midnats tause Tide.

Da hævede sig skyldfrit Edmunds Bryst,
 Hans Hjerte slog saa enet med hjærlig Varme;
 Det mørke Dø blev saa klart og lyst,
 Da han om Thora stænged sine Arme.

„O, Elfte!“ sagde han, „paa dette Sted,
 Hvor Limerne i salkig Fryd henglede,
 Her, hvor Du svor mig Trostfals dyre Eed,
 Her skal Du snart min Grav med Roser frede.

O, Thora!“ blev han ved og hæved fro
 Sit Dø mod den stjernestrørde Bue,
 „Der skal vi dog engang forente boe,
 Did oppe, hvor de lyse Stjerner lue.

Der svæver Kjærlighedens Engel blid
 I lysende Gestalt omkring de Gode,
 Der, som et Rov for Dødsfals, Had og Mid,
 Afslitte vandred her paa Sorgens Klode.

Alf, Thora! snart jeg hen til Døden gaaer,
 Mit Blod skal snart Din Faders Grubbed fryde;
 Forladt og sorgfuld da igjen Du staaer —
 Din Taare ene ved mit Liig skal flyde."

„Nei, elste Edmund!" svared Thora, „ei
 Du ene vandre skal — Din hjære Blige
 Vil følge Dig, skændt paa en klobig Bei,
 Op til Alfaders lyse Himmerige."

„O!" raabte Edmund, " da med Fryd jeg beer!
 Velsignet, sidste Time! Du mig være!
 Da skal jeg jo iblandt Valhallas Meer
 I Morgen favne Dig, Du Evihtjære!

O, far da vel, min Thora! sidste Gang
 Farvel, Du elste Lund, Du skjenne Velig!
 Farvel, I Blomster! som, naar Thora sang,
 Om hende slynged Eder saa fortrolig."

Nu Timen slog — de Elste skiltes ad —
 Hun ilte hjem — og han til mørke Bængsel,
 Hvor Bogteren ved skumle Indgang sad
 Og vented paa ham med urolig Bængsel.

Paa Himlens østre Bue Natten veg,
 Alt smilte fro den unge Morgenrøde,
 Da Thoras grumme Fader stolt besteg
 Den Hvi, hvor Edmund skal som Døffer bløde.

I Jomfruburet smykket som en Brud
 Stod Thora, mere stjern end Morgenrøden,
 Og sendte fromme Bønner op til Gud
 Om Naalmod, Styrke, Kraft og Mod i Døden.

Da saae hun Edmund rolig træde frem,
 Hun saae det tunge Sværd hans Hoved ramme —
 „Lilgiv, Alfader! og min Prede glem!“
 Hun raabte blid — og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelen den røde Lue steg,
 Og Thoras Fader stod som ramt af Løden,
 Som Marmorstøtten stod han kold og bleg;
 Thi Thora var ei mere her paa Jorden.

I Egelunden paa det sidste Sted,
 Hvor Edmund hørte tidt sin Thora kvæde,
 Der sanked man til Ro dem begge ned
 Og plantede over Graven Roser spæde.

Hist hvor ei Sorgens Bille trænge hen,
 Hvor Dyden aldrig skal for Dødsfald segne,
 Der vandrer Thora hos sin sidste Ven
 I Evighedsens Lyse, blide Egne.

Haabet.

Du, som paa Jorden ene blev tilbage,
 Da bange Gudestare flygted bort,
 Som klarer op de mørke Veemods Dage,
 Naar Skjebnens Uveir farver Himlen fort;
 Du, som tilbedes høit af Millioner,
 O, blide Haab! om Dig min Harpe toner.

Du vandrer ved den glade Landmands Side,
 Naar Sæden han udstroer i svangre Jord;
 Du gjer hans Arbeid let, hans Dage blide,
 Du skaber gyldne Frugter paa hans Bord;
 Naar Vaarens milde Regn hans Ager væder,
 Da fylder Du hans Bryst med nye Glæder.

Naar sørgeligt fra Fængslet Slavens Kjæder
 Gjenlyde i den tause, øde Nat;
 Naar han, berøvet alle Livets Glæder,
 Hensukker Liden, eenjom og forladt:
 Da spreder Du en Straale i hans Merke,
 Og han, den Arme, sanker Kraft og Styrke.

Naar i Orkanens Brag den brustne Plante
 Hiin Sømand favner som en Ven i Nød,
 Og naar med Gru i skrækskyldte Tanker
 Han seer i næste Styrting blege Død:

Da spørver Du om Blanke og ham følger
I gjennem fraadende og vilde Bølger.

Du staaer som Engel ved den Syges Veie
Og peger mod en bedre Verden hen;
Du følger med ham hen ad Smertens Veie,
Du er hans Støtte og hans sidste Ven;
Til Evigheds Fred Du ham indbugger,
Og Din den hulde Haand hans Døe lukker.

I Livets Rosenvaar, i Ungdoms Alder
Du straalte i den hulde Piges Blik;
Den glade, skyldfrie Yngling Dig paakalder,
Til uden Dig han mørk sin Bane gif;
Du gjør, at naar han smile seer sin Pige,
Da bliver Jorden ham et Himmerige.

Naar med et venligt Smil, med salig Glæde
En hjertelig Meder slynger om sin Arm
Omkring den elste Blud, den fagre Spæde,
Der sumrer diende ved hendes Varm:
Da gjennem Fremtids Mulk Du hende leder,
Hun seer Himlens Fryd og Dig tilbeder.

O! tidt naar Nidmodis Laage mig omfavned
Og stakte Sorgens Midnat i min Sjæl,
Du atter mig paa Dine Fingre hævded
Og viste mig min Fremtid Fryd og Held:
Da var det, som jeg midt i Nattens Løde
Omstraalet af den lyse Morgensøde.

O, Himmelste! Du kom fra Lysets Riger,
 Gud sendte Dig til Trøst for Støvet ned;
 Hver Sorgens Laage for Din Gubdom viger,
 Du strøer med Roser hvert vor Vanes Fjed.
 Ja, blide Haab! Du Livets Trøsterinde!
 I Dig vi Præg af Gødheds Tader finde.

Lil Mannine.

Skjen er Du, Sol! naar smilende Du daler
 Og Vestens Himle med Dit Purpur maler;
 Skjen er Du, naar paa Morgenrebens Vinger
 Du Jorden atter Lys og Varme bringer —

Men skjennere er dog Mannines Die,
 Naar tillidsfuld hun stirrer mod det Høie;
 Saa sebt et Smil, som voer i hendes Blikke,
 Det eie alle Verdners Cole ikke.

Skjen er Naturens Præg i Vaarens Dage,
 Og yndig skjen er Nattergalens Klage;
 Dens blede Toner tidt min Sjæl indtager
 Og Livets Sorger fra mit Bryst forjager —

Men naar Mannine midt i Vaarens Glæder
 Med Rosentind faa huld og rank freutræder,
 Naar sebt melodisk hæver hendes Stemme:
 Da maa jeg Vaar og Philomela glemme.

Hvid er den Sne, som, Vinterstorm! Du spredet
 I Luftens Kredse og over Jorden breder;
 Og hvid er Himlen, naar i Midnats Stille
 Jeg Lunas Billed seer paa Volgen spille —

Men, sølvregnene Sne! Din Hvidhed spinder
 For Ufflydsliken paa Mannines Kinder;
 Og, hvide Midnats Maane! Du Dig taber
 Imod det Omhedes Smil, Mannine skaber.

D y d e n.

Hvor er Du, hoi, herligstjenne Maal!
 Hvortil min Aand med hellig Kængsel iler?
 Hvor finder jeg i Væmmodsmerten Laal,
 Og stille Fryd, naar Glædens Engel smiler?

Er det kun Dromme i min Phantastie,
 Hvorpaa jeg op til Lysets Væld mig svinger?
 Er den ei til — den hulde Harmonie,
 Som til sin Rigevægt mit Væsen bringer?

Er der paa Livets Bane ei et Punkt,
 Hvor fast i Fryd at staac den Visse lærte?
 Og hviler Modgangsmulmet lige tungt
 Paa Lastens Træl og paa den Frommes Hjerte?

Kom, Sandheds Engel! før mig ved Din Haand
 Did op, hvor Lyset reent og helligt luer!
 Vedriv fra Jordens mørke Dal min Aand,
 Mens paa Din lyse Helligdom jeg stuer!

Henryrne Aand! saa glad jeg følger Dig
 Paa Tankens Flugt til Lysets klare Zone,
 Hvor dybt Berøvheds Skare boier sig
 Med Andagt ned for Herlighedens Throne.

Hist seer jeg En i høi og herlig Glæde,
 Hvis Linding Guddoms Glorie omhvælver;
 Hun har i Haand en himmelsk Blomsterkrands,
 For hendes Blik hver Ondskabs Slave skjælver.

De Blomster, hvormed Krandsen smykket er,
 De spire først i Jordens lave Egne;
 Men kun fuldkomment kan de blomstre der,
 Hvor Livets Roser aldrig mere blegne.

Lilbedende for hendes Thrones Fod
 Jeg Ufflyds Venner roligt seer fremtræde;
 De Taa, som offerd Sandhed Liv og Blod,
 Sig samle her til stille Grotids Glæde.

End seer jeg Dig, Du Retfærdsemme Ven!
 Du stærke Helt fra gamle Hellas' Egne!
 Mod Giftens Draabe helligt smile hen
 Og tømme Dødsens Kalk og roligt segne.

Hist i det skjønne Land, hvor Jesus led
 Som Sandheds Vidne, Stephanus! Du bløder;
 Men Ustylds Len, Guds Himmels lyske Fred,
 Dig blidt Din sidste Smertes Kalk forserder.

Op paa Tyranners tændte Flammebob,
 Paa Grumheds Marterfeng, o, Hus! Du stiger;
 Skjendt Luen snoer sig om Din piinte Krop,
 Dog ei et Mismodsfuk Din Sjæl undviger.

Iklædt Salighedens lyske Gløds,
 Jeg Eder alle seer, I store Sjæle!
 Belønnede med Dydens skjønne Krands,
 For hendes Himmelthrone ned at knæle.

Saa er da Du, guddommelige Dyd!
 Det Punkt, hvorom mit Livs Sol sig svinger,
 En Kilde til mit Hjertes reue Fryd,
 En Kraft, som til mit store Naal mig bringer.

Naar Armøds Sen i Hytten frister Nød,
 Og Gad forfølger den mistkjendte Vise:
 Du gjer for hiin hans Armøds Byrde fød,
 Og skjenker denne venlig Trøst og Lise.

Hist staaer en Sværm af Kastors vilde Flok,
 Der sig om Velslyst, Jordens Afgud, samler;
 Hist en, som kun i Guldet har sit Rok,
 Og en, som efter Grens Dunster famler.

Medsynksom stuer fra sin stille Braa
 Hiin Dydens Søn paa diise Jordens Daarer;
 Han seer dem efter Gjøgløys at gaae,
 Der tabe sig i Mulum og Angers Taarer.

Men høvet over Sandsernes Bedrag,
 Hans Attraa staaer kun til som Mand at stride,
 Med Kampemod han staaer mod Skjebnens Slag;
 Thi, Dyd! Du skjermes ham med Din Ugide.

O, ræk mig evig tro og huld Din Haand!
 Paa Livets Wei Du kjærlig mig ledsage!
 Udruft med Kraft i Sorgens Nat min Land
 Og styr mit Hjed i Glædens lyse Dage!

Kirkegaarden.

Trindt om mig herfter Stilheds, Alting hviler,
 Den fulde Maane klar og venlig smiler;
 Paa Himmelhvælvingens udstrakte Buer
 De Stjerner brænde klart i gyldne Luer.

Mens Sønnen sjenker ham en ventlig Slummer,
 Hvið Bane tornet er og fyldt med Kummer;
 Mens Lykkens Dydling sig i Drømme svinger
 Lil Dnsfers Maal paa Phantasjens Vinger —

Da vandrer jeg i natlig Stund alene
 Imellem Etnelundens tatte Grene,
 Blandt visnet Lev og halvt nedsjunkne Grave
 Min Fod indtræder her i Fredens Have.

O, trufne Billede paa Støvets Alder!
 Du visne Blad! som ved min Side falder,
 Du sank til Jorden, Altings første Moder —
 Som Du henvisner og hver Støvets Broder.

Her er det da, hvor Scenen sig forandrer,
 Hvor Panen ender for den trætte Vandrer;
 Her er den No, hvorefter Støvet sukker,
 Naar Dødens Engel Livets Bæffel sukker.

Det er da her i denne tause Beslig,
 Hvor Hvilen er saa sød og Sevnen rolig;
 Her, hvor den Vise, træt af Livets Meie,
 Hensluer langfælsfuld med Haabets Die.

Hist gik en Olding, frum af Alder høiet,
 En Ungling hist med Ungdoms Ild i Diet:
 De begge faldt for Dødens sikkre Pile,
 Og her de slumre ind i rolig Hvile.

Hist svæved Vigen hen i lette Dandsje,
 Med Glædens Smil hun stitted Vaarens Krandsje;
 Men, o Forvandling! her, hvor Rosen freder,
 Nu Mattens Vinde hendes Støv adspredet.

Saa mangen En, der Broderhaand mig rakke,
 Paa Dødningsbaar til Graven hid man bragte;
 Det kolde Leer i mørke Gjemme hviler,
 Mens Mindekrandsen over Graven smiler.

Hvi, mens jeg staar blandt disse sjunkne Hvie,
 Hvi perler Du da, Laare! i mit Ole?
 Hvi staar her mit Bryst af Savn og Smerte?
 Hvi ghyser Dødens Kulde i mit Hjerte?

Skal da en evig Nat og Mørke dække
 Det kolde Støv? skal ingen Morgen vække
 Det atter frem til Lyd og Haab og Glæde?
 Skal Døden paa sit Rov for evig træde?

Nei, vind ei meer Du, Laare! stand, min Smerte!
 Fly bort, Du kolde Ghyser! fra mit Hjerte;
 Thi naar jeg stuer hist imod det Fjerne,
 Da lyser venligt for mig Haabets Stjerne.

Der er et bedre Land i Lysets Egne,
 Hvor Livets Roser aldrig mere klegne:
 Der kryder engang frem en herlig Morgen,
 Da Gødheds Gud med Fryd belønner Sorgen.

Fred da om Eder, alle mine Kjære!
 Som alt til Hvile her hengangne ere;
 Om Eders Aste broderlig jeg freder —
 Engang jeg og skal slumre sødt blandt Eder.

En Aften i Lunden.

De gule Løv for Winterstormen bære,
 Den grønne Lund berøves al sin Pragt,
 Kun visne Blade over Engen svæve,
 Laus staaer Naturen, fladt i Sergebragt.

Paa blottet Dvißt imellem nøgne Grene,
 Hvor fordem Vaarens Harper yndigt Klang,
 Der toner nu en enkelt Fugl saa ene
 Sin sørgelige, veemodsfulde Sang.

Ei Efteraarets Rose mere dufter
 Sin milde Kande gjennem Dalen ned,
 Ei meer den soale Aftenhimmel lufter
 Sin Kjølning om den trætte Vandrers Fjed.

Her, hvor jeg Vaarens stjerne Blomster sanked
 Og slynged Lilien hvid om Rosen rød;
 Hvor Haand i Haand jeg med min Vina vanked,
 Der seer jeg nu kun Undergang og Død.

Huult suser Stormen i de nøgne Linde,
 Ei Rosen, ei Violen blomstre meer,
 De sidste Spor af Liv og Fryd forsvinde,
 Kun salmet Skjønhed trindt jeg om mig seer.

D, stille Dale! blomsterklædte Eng!
 Saa mangen Gang mit Dvad om Eder Iod;
 Saa ofte jeg paa Eders bløde Senge
 Dig hvilte, flumred sødt i Eders Skjod.

Nu veemodsfuldt og høit mit Hjerte banker,
 Naturen smiler sergende til mig;
 Med tunge, matte Fjed jeg her omvanker,
 Hvor jeg engang var glad og lykkelig.

Det aner mig, som denne Aftenrøde
 Omhyller her Naturen sergelig,
 Saa bliver Livets Aften mørk og ede,
 Naar jeg engang til Graven nærmer mig.

Det er forbi, mit Hjerte taust det siger,
 At sidste Gang jeg, elskte Lund! Dig seer;
 Naar Flora atter ned fra Himlen stiger,
 Da stedes mine Fjed ei mere her.

Paa Jorden modnes ingen varig Glæde —
 Natur! som Du, saa mærknes Livets Dag;
 Let brister Haabets fagre Rosenkjæde,
 Og Haabet var kun daarligt Selvbedrag.

End et Farvel endnu mit Hjerte sukker
 Til Eder, Dale! Dig, min stille Lund!
 Jeg aldrig mere Dine Roser plukker
 Og i Din Skygge nyder quagfont Blund.

Men naar jeg engang træt af Livets Væie,
 Som Olding gaaer nedbeiet til min Stav,
 Naar langfjelsfuldt og mat mit svage Die
 Saa stadigt hviler paa den mørke Grav:

Da skal endnu en Ombeds Aare rinde,
 Naar blidt jeg tænker mig den soundne Tid;
 Da skal endnu, o elste Lund! Dit Minde
 Mig gjere Livets Aften let og blid.

Emmas Savn.

Alting hvile,
 Ingen Stjerne smile,
 Ratten spreded ud sit sorte Sler;
 Stormen susse,
 Dyrerøt Belgen bruste
 I de dybe sivomkrandsite Seer.

Lyset hyle,
 Verkets Hare gyste,
 Ulyen hylede faldt sin Midnatsang;
 Brag af Jorden
 Rulled over Jorden,
 Buldrende det gjennem Himlen klang.

Taus og ene
 Over Fjeld og Steue
 Emma ilte hen til Havets Bred;
 Skum af Volger
 Fraadende forjølger
 Gjennem Mørket hendes bange Fjed.

Taaren rinder
 Ned paa blege Kinder,
 Tvivlsom stirrer hun i Natten ud:
 „Her min Klage,
 Gud! og send tilbage
 Halvor til sin smme, elste Prud!

Salte Volger!
 I, som grusomt dolger
 Ham, mit Hjertes evigfjære Ven,
 Pruser ikke!
 Mildner Ederes Blitke!
 Ferer Halvor til mit Bryst igjen!“

Saa hun beder,
 Mens de hvide Klæder
 Flagre vildt omkring det ranke Liv.
 Blidt hun sukker,
 Haabet hende vugger,
 Mens hun gaær iblandt det grønne Siv.

Øynet blinked,
 Skjebnens Engel vinked,

Lyk blev Natten som den klare Dag —
 Halvor gruer,
 Graadigt Bølgen truer,
 Voldsomt rev den ham fra fjøre Brag.

Halvor suffer
 Emmas Navn og Luffer
 Blidt sit Die til i Bølgens Favn.
 Havets Huler
 Ham for evigt skjuler,
 Ei han nævner meer sin Emmas Navn.

Maanen lyste,
 Emma skjalv og gyste,
 Kun et Brag, men Halvor ei hun jaae.
 Navnløs Smerte
 Lynged hendes Hjerte;
 Vleg hun stirred hen paa Bølgen blaae.

„Fader, Moder
 Og en elsket Broder
 Hviler alt forlængst i dybe Hav;
 Sorg og Klage
 Mærked mine Dage —
 Dog til Trøst mig Himlen Halvor gav.

Ved hans Side
 Glemte jeg min Dvide;

Trofasthed han mig til Døden før --
 Gam jeg tabte,
 Alt med ham jeg tabte!
 Gud! hvad skal jeg nu paa Sorgens Jord?"

Saa hun klaged,
 Sorgen langsomt naged,
 Savnets Smerte martred hendes Sind;
 Haanden visned,
 Kærlighedsarmen isned,
 Gufsten Blegthed farved hendes Kind.

Vaarens Dage
 Iled hen saa fage,
 Stormen faldte Hjertens gule Løv;
 Troe Beninder
 Dem i Krandsse binder —
 Slynge dem om Emma's kolde Støv.

A n e l s e.

Stille Fred
 Doer i Nattens lyse Stjerne;
 Trøstefuld den smiler ned
 Til mig fra det kolde Djerne.

Lause Vink!

Fra det mørke Ubekjendte
 Tillidsfuld jeg seer Dit Vink,
 Som fra Hjertes Vald Du sendte.

Kængselsfuld

Hidset hen jeg lenligt stuer,
 Hvor paa Gravens sjunkne Muld
 Stjernen kaster matte Luer.

Under Muld

Slaaer ei meer det svage Hjerte;
 Dødens Engel, blid og kuld,
 Røger Stovets tunge Smerte.

Bitter Nag

Lidt mod Fromheds Vern sig væbue;
 Parst og kold som Stormens Dag
 Pruser Rivets haarde Stjebue.

Dndflabs Piiil

Stundom dybt den Gode saarer;
 Ustylds lyste Englesmiil
 Verknes gjennem Kummers Laarer.

Dog vær fro

Du, min Aand! thi hine Gese
 Vinke Dig til evig No
 Under Nattens kolde Bese.

Ræk mig lun
 Tro Din Haand, Du blege Engel!
 Døs mig hen i venligt Blund
 Med Din hvide Kærlighedsengel!

Nattens Vei
 Uden Gru jeg trygt betræder,
 Søde Haab! Du svigter ei,
 Høstet smile rene Blæder.

Adolph og Lina.

Stillehed hersker, hver en Skabning hviler,
 Alt i rolig, døsset Slummer laae;
 Maanen og de klare Stjerner smiler
 Venligt ned fra Himlens hvalte Baae.

Lauje Nattens dunkle Skygger snege
 Sig i Lundens merke Gange ind;
 Løvet raslede i de gamle Ege,
 Gjennem Dalen foer en sagte Vind.

Midnats-Kloffen slog, da Adolph ene
 Gængs med Kirkegaardens Mure gik;
 Paa de sorte Kors og Marmorstene
 Kasted han et enkelt frygtsomt Blik.

Heit med tunge Slag hans Hjerter haved,
 Da han saac ved Maanens blege Skin,
 At et Kors sig lag en Gravhøi haved,
 Hvoraa disse Ord stod gravet ind:

„Lina hviler her! — ved Adolfs Brøde
 Sank hun ned i Gravens kolde Javn;
 Dog med Umhed, i den Stund hun bede,
 Blidt hun nævnte sin Forfæters Navn.“

Blodet isued i de spændte Aarer,
 Dødens Blegghed i hans Ansigt stod;
 Fra hans Døe strømmed vilde Taarer,
 Mat og vaklende var alt hans Fod.

„Krus mig Himlens Lyn og vilde Torden!“
 Raabte han, og hastigt Dølfen seer
 Gjennem Hjertet, Adolph sank til Jorden —
 „Elgiv, Lina!“ var hans sidste Ord.

E n g e l.

Venlige Smaae!
 Viser, himmelhaae!
 Mildt Duggens Taare Eder vader;
 Skabningens Fader huldt Eder klæder,
 Sorgfrit I staae.

D, at som I,
 Jeg var for Sorgen fri!
 Men af! det Haab, den Fryd, jeg nætte,
 Skyggen lig, mit lidende Hjerte
 Flygted forbi.

Gensom, forladt,
 Af Kunners Byrde mat,
 Ser jeg blandt Eder stille vanfer;
 Eders dustende Blade sanker
 Jeg her hver Nat.

Venlige Smaae!
 Af! snart I skal forgaae,
 Staffet og kort er Eders Alder;
 End før Middagens Straale falder,
 Blege I staae.

Snart og det seer,
 At jeg er ikke meer —
 Trøttet jeg er af Livets Moie —
 Aldrig Vaarens Roser mit Die
 Dftere seer.

Naar da min Vand
 Er løst af Stevets Baand;
 Naar Foraarshimlen atter smiler,
 Og alt i Graven rolig hviler
 Viænet min Haand —

Da naar I staae
 Paa Graven, hjæe Smaae!
 Da er jeg løst af Stovets Smerte —
 Da skal ei meer mit lidende: Hjerte
 Sorgerne naae.

Den skjønneste Blomst.

En Blomst jeg veed
 Saa sjon som Morgensøden,
 Den aander Fred
 I Livet som i Døden;
 Bleiet i Vensteds milde Ly,
 Dmt ved vort Hjerte den hviler,
 Stedse i Gude evig ny,
 Sødt om vor Vandring den smiler.

O, Kjarlighed!
 Du Livets bedste Lykke!
 Dmstraal mit Hjed
 Og qvæg mig i Din Skygge;
 Ræk mig Din Haand i Livets Vaar,
 Havn mit Bryst for Din Glæde,
 Og om min Alders hvide Haar
 Guldt Dine Roser Du sprede!

Da gaar jeg fro
 Hen mod min mørke Skjebne,
 Mig Lydens Ro
 I Livets Kamp skal væbne;
 Vennskab skal lyse om min Vaar,
 Signe mit Fordelivs Glæde,
 Mens ved min Side venligt gaar
 Haabet i straalende Klæde.

Er Du blot min,
 Lilsbedede Veninde!
 Og jeg kun Din,
 O, da lad Dage svinde!
 Skjebnen betegne mere vor Vei,
 Rummer os række sit Pæger —
 Plomsten, vi pleied, visner ei,
 Saligt den dufter og qvæger.

Og naar jeg dør
 Og slumre skal blandt Døde,
 Drag mildt et Sør
 For jordist Svagheds Brøde!
 Plant paa min Grav en Rose hen,
 Væd den med Kjærligheds Taare,
 Husk, at den Svage var Din Ven,
 Naar man mit Minde vil saare!

Da skal min Aand
 I glade Længsler stige
 Fra Støvetts Baand
 Til Stjernens lyse Rige;

Kan da mit Bæsen tænke sig,
 Hvad der er jordiff tilbage:
 Huldt skal min Aand omsvæve Dig,
 Som i vort Jordelivs Dage.

Sang.

Jeg eensom sad en Aftenstund
 I Skovens tause Skygge —
 „O! at jeg dog i denne Lund
 En Hytte kunde bygge;
 Her mellem spæde Fugles Sang
 Ei Modgangs Lid skal falde lang.“

Saa tænkte jeg, da Solens Lid
 I Vestens Purpur baled,
 Hvor Aftenrødens Straale mild
 Stod mig for Dine malet;
 Paa Himlens Blaae gled Maanen hen,
 Og glad mit Die fulgte den.

En Rest til mig i Dalen led
 Med huld og venlig Stemme:
 „Her i Naturens rige Skjød
 Du aldrig, aldrig glemme,
 At Rivets lidste Aftenblund
 Skal vorde blid som denne Stund!“

Hyrdefang.

Trindt omkring mig boer Fred,
 Mellem Dalens de venlige Skjgger
 Smiler Himmelen ned
 Og min rolige Hytte betrygger.

Jeg er munter og sund
 Og saa fremmed og ukjendt med Sczgen;
 Saligt vinder hver Stund
 Af min Ungdoms rødmende Morgen.

Med den vaagnende Dag
 Jeg min Hjord mellem Hjergene følger;
 Ingen Kummer og Nag
 Nogen Aften mit Hjerte fordelger.

Efter Rigdom og Guld
 So saa mangen en Daare dog tragter;
 Men er Lina mig huld,
 Mod min Lykke jeg Rigdom ei agter.

Med min Fløite og Stav
 Og mit glade og næisomme Hjerte
 Gaaer jeg tryk mod den Grav,
 Der skal gjemme min Fryd og min Smerte.

Korshavnshøien.

Baa Korshavn's høie, bjergfulde D,
 Der, hvor den nedluder mod falten Sø,
 Der stander en høvelvet Høi saa ene,
 Omkranset af mosbegroede Stene.

O, Du! som spejder i svundne Old
 Og graver i hver en Lue og Knold,
 For der at læse i dunkle Skrifter
 De glemte Hændelser og Bedrifter —

Kom! følg mig did hen til Havets Bryn!
 Stu saa med Dit stirrende Falkeøjn
 Ind i det mørke, tilslukte Tempel!
 Bragt Helligdommen med rigtigt Stempel!

„Hvorfor mon den Høi, den stander der?
 Hvi høre sig fornedte Stene her?“
 Du spørger, mens Djet saa lystent titter
 Igjennem det mørke Oldtids Gitter.

„Vistnok med Brynie og tunge Sværd
 En Hedenolds Kampen henfaldt her;
 O, Høi! hvor Du Dig arverdigt hæver!
 Af hellig Begejstring mit Hjerte hæver.

Her staae I, kneisende Bautaer!
 Omkring de Heltes muldene Vene;
 O, seeb jeg blot paa Eder min Kniv,
 Jeg gif den djærveste Kampen paa Liv.

I, Regelsfar og Urner smaae!
 Herop! I stal i Museum staae!
 Herop! jeg Eder alt længe lugter;
 Antiquarisk Svøb mig om Næsen fugter."

O, Grandster! gaa kun paa Din mørke Vei;
 Men varsom vær og forhast Dig ei,
 Før alt formeget Du udbasuner
 Dit Hedenold og dets dunkle Runer.

Den Høi, de Stene, som hist Du seer,
 De have en anden Betydning her:
 Engang i gamle forsvundne Dage
 Der raante Korsbavn en bitter Plage.

Og her, hvori den Plage bestod:
 Hver Hest var staket fra Løp til Fod —
 Alt nu de Og kunde høre sig rene,
 Saa reiste man disse mærkværdige Stene.

Gravskrift over en kjær Hund.

Saa manges En, der løb paa Fire,
 Ved Fromhed, Trost og suae man jo
 Langt skjønnere sit Liv at zire,
 End Menneftet, der gif paa To.

Her hviler En, der sprang paa Fire,
 Han var saa from, saa slink, saa tro —
 Hvorfor da ei hans Gravkei zire,
 Saa vel som Klobsens paa de To?

Rotteballade.

Com Zinklar dreg til Norriges Land
 Med sine de byrede Skotter,
 Saa gjæstede Jordløse Præstemand
 En Sværm af hungrige Rotter.

De raned og røved, hver de kom frem,
 All Huusfred monne de frænke;
 Gi Hunde, ei Katte strækkede dem,
 De sprang paa Borde og Bænke.

De robede glusk i Kjelder og Skuur
 Hver Lende og Fad overende;
 Ved Dag og ved Nat fergjebes paa Luur
 Stod Præsten og alle hans Svende.

Med Sare og Fælter, med Snare og Stof
 Man tænkte de Mandmand at fange;
 Men Fanden han stod i den Hælvedes Flok,
 De Faren forsted at undgange.

I Pølser og Skinker de gnaved sig ind
 Til Karrenes nederste Bunde,
 Og knap blev levnet det runke Skind
 Af Røvernes slugende Munde.

„Den Synd skal hevnes!“ — streg Præstens Biv —
 „De times Alverdens Uhykke!“
 Og Præsten han svor ved sin Tolleknie
 Dem snart paa Halsen at trykke.

Nu blev den Præstemand gram i Hu
 Og flur fra Staden laer bringe
 En Dosis hid af det hvide Krud,
 Der herligt kan Madslysten winge.

Han fatte sig ned for Vordeklad
 Og kaldte paa Ternen Kirstine:
 „See! hvad jeg har hentet fra sjerne Stad
 Til Røvernes Jammer og Pine.“

Kirstine hun stued med lystne Blik
 Det Pulver og tvivlede ikke,
 At hvis man det listet i Røverne fik,
 De vilde ret dødeligt gifte.

Paa Staud hun æltede Rugler smaae
 Af Brød og sigtede Høvede;
 Mens Pastoren drysfede Sufferet paa,
 Med Smør hun gjorde dem fede.

En Kjelder var der i Husets Grund,
 Hvor Engelen havde sin Rede,
 Der satte hun hen i Midnattens Stund
 De Rugler saa læffte og fede.

Et Kors hun gjorde for hver især
 Og skrev i Sandet Figurer,
 Saa bed hun god Nat til den Rottchar,
 Der graandig paa Maaltidet lurar.

Den næste Morgen man visjelig saae
 Et Skuespil uden al Rage —
 Henstrakte de Rotter ved Maaltidet laae
 Omkring den Sukkerbrødsfage.

De slumre nu alle i Dødens Favn;
 Fred blev der nede og oppe,
 Og Præsten fik hevnet sin hebe Harm
 Paa alle de djævelske Kropper.

Et nogen levende Sjæl kom hjem,
 Der kunde de andre fortælle,
 Hvor farligt det er at gjæfte dem,
 Der hoo blandt Jordløse Hjelde.

Min Livcouleur.

Man siger Fanden er flødt i Rødt,
 Derfor det Røde mig ikke huer;
 Det minder fælt om de hede Luer,
 Hvor Helveds Fyrste har Synden født.

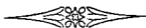
Mit Lige taaler og ei at see
 For længe hen paa den hvide Farve;
 Thi da jeg tænker paa Sygdoms Karve,
 Den blege Læring og Alders Sne.

Med ængstelig Bæven og Oru jeg ser
 Midt i min Glæde paa alt det Sorte;
 Thi Sort staaer malet paa Dødens Porte,
 Hvor Ormen gjæster vort Legems Leer.

Man læjer: Uvind afmales guul,
 Den fule Her med de gustne Kinder;
 Hvad Under derfor, naar Guult jeg finder
 I Farveris Rige æqvalt med Gul?

Hver Gang jeg stuer hen paa det Blaae,
 Jeg tænker stedse paa svensk Mundering;
 Og det er nok til, at min Læring
 Paa Blaat for stedse kun lavt maa staae.

Den grønne Farve er min Couleur,
Den pranger deiligst blandt Vaarens Glæder;
I den sig smilende Haabet klæder
Med venlig Trøst, naar engang jeg døer.

Feilighedsdigte.

Bed min Moders Grav, da jeg var 16 Aar.

Elfte Moder! løst fra Stevets Smerte,
Er Du hidset evig lykkelig;
Der i Anders Kreds let Dit Hjerte
Over jordist Kummer hæver sig.

Dødens Engel kom — Du maatte segne,
Dg Din Aand fra denne lave Jord
Evang sig hen til Salighedens Egne,
Hvor i evigt Lys Dit Bæsen boer.

Moder! hvorfor gif Du dog saa fage
Bort fra dem, Du engang Livet gav?
Hvorfor led saa tidligt barnlig Klage
Fra min Kæbe ved Din kolde Grav?

Din Erindring skal mit Hjerte gemme
Dg Dit Billede følge mine Tjed,
Lil engang Algodheds milde Stemme
Kalder ogsaa mig til salig Fred.

I Anledning af Geheimeraad Grev Wille Brahes Fødselsdag.

Tre lyse Engle saae jeg Haand i Haand
Med lette Fjed hen over Jorden vandre,
Forenede ved yndigt Rosenbaand
De smilte rmt og fjaligt til hverandre.

Dg hver De gif, steg Solen klar og sjen
Paa den azurblaae, hvalte Himmelbue,
Dg Jorden blomsterstrøet og Skoven grøn
Dg al Naturen 'klædt i Stjensheds Rue.

Da var det mig, som Verdens gyldne Lid
Kandt atter gjennem Tidens Flod tilbage;
Den hele Skabning stod saa lys og blid,
Som først den var i Edens sjenne Dage.

Forundringsfuldt mit glade Die saae,
Imens jeg lod det hen paa Engen hvile,
De Englekørn søm Genier at staae
I Kredts foran mig og huldsjaligt smile.

„Siig, hulde Væsener! Hvo ere I?
Er Eders Hjem i Stevets dunkle Zoner?“
Jeg raabte henrykt i min Phantasia.
De nynnede og sang i milde Toner:

„Vi ere glade Børn fra Glædens Hjem,
Omkring os blomstrer evig Vaar og Sommer;
Velsignelser og Glæde spire frem
Trindt om os, hvor paa Livets Wei vi kommer.“

Den Første talte som en Engel blid:
„Jeg vildsom gjennem Verdens Dufk henføver,
Jeg bærer i min Krands en Rose hvid,
Den tyder, hvad der i mit Indre lever.“

Frit staaer min Barm for Jordens lave Frygt;
Thi reen og hellig er mit Hjertes Lue,
Selv mellem Løber tør jeg slumre trygt
Og rolig hen paa Livets Farer stue.

Den Barm, som huser mig, har salig Fred,
Jeg smiler huldt i Barmets fromme Die,
Og Oldingen, som staaer ved Gravens Bred,
Ham hjælper jeg at bære Jordens Møie.

Mit Navn er evigt, og min Throne staaer
Uroffret gjennem hver en Strevets Alder;
Jeg lever end, naar Livet selv forgaaer —
Mig Mennesket den blide Ufkyld kalder.“ —

Med røde Roser i det fagre Haar
Den Anden traadte frem og venlig taler:
„Omkring mig blomstrer der en evig Vaar,
Og aldrig Sorgen paa min Bri neddaler.“

Jeg vandrer Verden om med lette Fjeb,
 Og aldrig spiser Kummer, hvor jeg træder;
 Min Bane er et yndigt Blomsterbed,
 Der altid smykket staaer med milde Glæder.

Den blide Afghids Engel er min Ven,
 Og hvor han boer, der er jeg fro tilstede;
 For Armod strøer jeg mine Roser hen,
 Mens Guldbets Træl maa tidt mit Savn begræde.

Jeg er en lys og sager Ungdoms Mr,
 Der trykker Kummer til mit varme Hjerte; —
 Jeg kalder Glæden her paa Livets D,
 Og hulb jeg lindrer Støvets tunge Smerte." —

Da svæved hen i let og luftig Dands,
 I Himmelsk Glorie en deilig Pige,
 Af Eviggrent hun flettede en Krands
 Og peged med den op til Himlens Rige.

„Jeg er en Søster til de hulde To“,
 Saa talte hun, „med Fryd jeg Livet maler;
 Hvorhen jeg vandrer, friske Roser groe
 Og aldrig mat min lyse Stjerne daler.

Jeg var hos Mennesket i Paradiis,
 Jeg hæver dem endnu til Edens Glæder,
 Blandt Zab'ras Dræner, mellem Semljas Iis
 Med lige Venlighed min Haand dem leder.

Dg naar de trætte langes efter Havn
 Dg synke under Livets tunge Moie:
 Da trykker jeg dem venlig til min Havn
 Dg vinker Sønnen til det matte Die.

Saa søøver jeg til Menneskenes Trøst,
 Mens Limerne for dem paa Jorden vinde,
 Omkring fra Land til Land, fra Kyst til Kyst; —
 Thi jeg er Haabets smilende Gudinde." —

„Vi vandre nu", saa sang de hulde Tre,
 „Gaa til det ædle Bar, hvor huuslig Lykke
 Dg Ægtefjærighed og Ustylds Fred
 Til festlig Glæde vil vort Tempel smykke.

Der er vort Hjem — saa trygge der vi see,
 Omkring os luster Vaarens milde Himmel;
 Der slynge vi trindtom de elste To
 En yndig Krands af alle Blomsters Brimmelm." —

Da tænkte jeg, o ædle Mand! paa Dig
 Dg Din den blide, vennehulde Mage,
 Hvis milde Dyder gjer Dig lykkelig
 Dg spredet Himlens Fryd om Dine Dage.

Lillad min Musa da fra lave Tag
 Beseeden i Din glade Gal at træde,
 Dg Dig tilegne paa din Fødselsdag,
 Svad her hun sang om Ustyld, Haab og Glæde!

Det var et Udbrud af mit Hjertes Lyst,
 Min indre tause Følelse, der haved
 Igjennem Garpen fra mit glade Bryst
 Og med Taknemlighed sig til Dig haved.

**Til Grevinde H. Wille Brahe, født Falbe, paa
 hendes Fødselsdag.**

Du skønne Flora! Himlens blide Datter!
 De mørke Skygger flygte, naar Du kommer;
 Du smykker Vaaren og den lyse Sommer;
 Thi Alt i Skjønheds Billede Du indfatter.

Drag fra Dit Syden, venlige Gudinde!
 Forlad Din Throne, Dine grønne Skove;
 Svæv over Fjeld og Dal og salten Bøve
 Hen til det landligskjønne Brahesminde.

Lag Dine Døttre med, de himmelblaae
 Violet og den smilende Kjørminde,
 Og bind i Dag den huldeste Grevinde
 En venlig Krands af Dine Blomster smaae.

Men Flora! at, Du est en sydlig Me!
 Naar Stormen bruser om vort kolde Norden,
 Og Vintertaagen ruger tung paa Jorden:
 Da smiler Du vel ei til Hertogs D.

„So! snartlig jeg igjen til Norden iler,“
 Saa hører jeg Dig, hulde Mo! at sige,
 „Jeg kommer med mit hele Blomsterrige
 Og, som en Dronning, paa min Throne smiler.

Da vil jeg mangen salig Fryd berede
 For hende her, den ædle Danneqvinde,
 Hvis Fødselsdag Du vil ved Blomster minde,
 Jeg hendes Bei vil strøe med Vaarens Glæde.

Og naar, omslynget af en trofast Mand,
 Hun Ustylds Billed seer — sin fagre Spæde —
 Og føler sm og salig Møderglæde,
 En Glæde, som kun Dyden føle kan —

Da vil jeg med Naturens lyse Pragt
 Iklæde Mark og Eng og Skov og Dale,
 Og mellem Chor af Kundens Rattergale
 Hun rørt erkjende vil min Guddoms Magt.

Sødt skal da for den Ædle mangen Stund
 Her i min lyse Helligdom hentrinde,
 Fro ved de Elstes Side vil hun finde
 Sit Eden i min blomsterstrøede Lund.“

Saa nynner fjærlig Blomsternes Gudinde,
 Hun viser mig, den engleblide Pige,
 En Blomsterdal i Whantasiens Rige,
 Hvor jeg kan Roserne til Krandsen finde.

Men af! min Afmagt dybt jeg maa fornemme;
 Naar, Gode! paa Din Fæst jeg fro vil sjunge,
 Da hender Sengen frygtfrem paa min Tunge,
 Min svage Haand kun mat kan Harpen stemme.

Ter jeg i Dag da, ædleste Grevinde!
 Fremføre Dig en smul, ringe Gave,
 En Winterklumft af Phantasiens Have,
 Og haabe, den maa naadigt Bifald vinde?

Til E. Kongsted ved hans Confirmation.

Yngling! Ustyld straalte i Dit Die,
 Da Du før den dyrebare Gæd,
 Da Du loved ham, den Gvighede,
 Trostfald til Din Vænes sidste Sjed;
 O, bevar den hellig i Dit Minde,
 Glem den ei, den heitidsfulde Gæd!
 Da skal ingen Angers Laare rinde
 For den engang tabte Ustyldsfæd.

Nu Du Livets Rosenvei forandrer,
 Større Scener aabnes for Din Sjæl,
 Fort fra Barndoms Sprog og Leg Du vandrer,
 Nu Du hilser den et ømt Farvel;

O, hvor mangen Gang i Frenstids Dage,
 Naar i karnlig Kreds som Mand Du staaer,
 Bli Din Tanke sværme blidt tilbage
 Til Din egen Barndoms svundne Vaar!

O, tilgiv mig! tidt min Barndoms Alder
 Jeg mig tænker som en elsket Ven,
 Ingen Taare han tilbagekalder,
 Naar han først er vandret heden hen;
 O, de lykkelige, sorgfrie Dage!
 Endnu lyse for min Sjæl de staae,
 See! med dem Du nu maa Afsted tage
 For til større Virkekreds at gaae.

Dydens lyse Guddom Dig ledsage,
 Yngling! hvor end Stjebnen ferer Dig;
 O! saa ofte Laestens Træl vil drage
 Dig i mørke Afgrund ned med sig:
 Vei da ei Dit Dre til hans Smiger,
 Viid, at Ondskab smiler, om Du gled,
 Viid, at Du for alle Jordens Riger
 Ei gjentjoe kan Din tabte Fred!

Hvis en god og ædel Yngling møder
 Dig paa Banen, ræk ham da Din Haand!
 Knyt, imens Din Kind af Ungdom gløder,
 Knyt med ham et evigt Venstabs Baand!
 O, hvor rolig da i Venstabs Arme
 Kan Du Ungdoms vilde Storme flye!
 Du kan smile selv til Stjebnens Harmes,
 Naar Du elsker Gud og Ven og Dyd.

Til en Barndoms Ven.

Skal, min Ven! det kan fornøie Dig
 At vide, hvad der blevet er af mig,
 Om Livets Perpendikel staaer endnu i Kroppen,
 Og jeg endnu som hidtil følger Troppe;
 I hvilken Verdens Krog og Muskeul jeg kjædes,
 Hvad eller og, i hvilket Paradiis jeg glædes —
 Kort, hvor mit Smule Jeg befinder sig:
 Om i Europa eller Africa,
 Sydhavets Lande, i America?
 Om jeg i denne Livets Orken
 Er Undersaat af Haven eller Tyrken
 (Nei hillemand! jeg næsten er af Lave,
 Paa Jorden meer er ingen Have,
 Naar man undtager blot hans Mave);
 Om jeg, kjædet lidet værd for Resten,
 Er spanket hen mod Osten eller Vesten?
 Det sig vil med andre Ord:
 Om jeg har Liv og Lande, hvor
 Paa denne Herrens Jord
 Jeg boer?
 Hvad Første angaaer, Du erfare vil,
 At virkeligen jeg er til,
 Naar blot Du seer paa disse Træk,
 Som her min Haand har hiaffet væk;
 Thi det er soleklart, at var jeg ei i Live,
 Jeg smukt lod være med at strive;
 At gaar igjen, det aldrig blier min Sag,
 Selst paa Pappir — nei! naar min Vandrestav

Mig Døden bryder, lægger jeg min Ben
 Samt andet Legetøi, og rolig i min Grav
 Jeg slumrer hen,
 Indtil den himmelske Trompet paa Dommens Dag
 Mig vækker op igjen —
 Da staaer jeg atter frem i mit Geseb,
 Og paa Commandoordet: „Fremad 'arsch!“
 I sit Parademarsch
 Jeg gaar til Englechor og Herlighed
 I Fryd og Gammen,
 Amen!

Men paa det Spørgsmaal, hvor jeg er
 I Rummet, fjernet eller nær,
 Da er jeg rigtignok et Sted,
 Thi dog eet Sted i Verden maa man leve,
 Hvad enten man er Stodder eller Greve,
 En Porstenbinder, Schuster, Estrædder, Smed,
 En Konge eller Hyrde ved et Ved,
 En gammel eller ny Prophet,
 En lille eller stor Poet —
 Som sagt, i Rummet er jeg ganske vist et Sted.
 Men Rummet er saa stort! maaskee
 Naar Du mod Syden gif, jeg stak i Norden,
 Maaskee vi aldrig efter al vor Banken
 Og Spanken
 Alligevel hinanden fandt,
 Men som to Abekatte tripped om paa Jorden —
 Men hillemand! jeg favner logist Orden
 Og maa derfor til Terten hen
 Igjen.
 Viid da, min Ven!

Jeg hyerken er i Maanen eller Selen,
 I Rusland, i Tyrkiet eller Polen,
 Ei heller mellem Grenlands Klippers Fjeld,
 Og endnu mindre i Paris,
 Hvor Jøde, Christen, Tyrk og Græker
 Tyer hen som til et Paradiis
 Og stoyer, larmer, leer og præker;
 Hvor man kan blive lærd og superflog
 Ved blot at vifte Stov af en ægyptisk Bog,
 Ja, hvad end mere er! hvor man kan blive viis,
 Naar blot man Lugten faaer af en Professors F..s —
 Nei skyd Dig, Ven!
 Med mig i Tanken fra Paris igjen
 200 Mill mod Norden længer hen.
 Du mindes vel det endnu sjonne Sted,
 Hvor i vor Barndoms frydbestraalte Dage
 Vi vandred Haand i Haand saa mangt et Fjeld,
 Hvor vi i englelig Ustyrbighed
 En Forsmag ned paa Himlens Salighed
 Og loe ad Mennesker og Verden og dens Plage?
 Du mindes vel den lille Lund,
 Hvor tidt vi Vaarens første Krandsje bandt,
 Hvor Nattergalen slog saa jedit i Nattens Stund,
 Og hvor vi Himlen i hoerandres Arme fandt?
 Du mindes vel den grønne Bang,
 Hvorpaa vi ofte gif,
 Hvorfra vort barnligglade Blik
 Mod Himlen hæved sig med Foraarslarkens Sang?
 Da Du var David, jeg var Jonathan,
 Du Pylades og jeg Drest,
 Da hver sig Fremtid's Drealer skabte:
 Du tænkte Dig som Herremand

(At sige uden Baronie og Bønder),
 Jeg mig som Præst (at sige paa en D)
 For at udsaae det rene Ordets Frø
 Og kjønt forlade Godtsfolk deres Synder,
 Men jage de Fordømte og Fortabte
 Og alt det andet Naf, som Gud i Brede skabte,
 Med i den mørke Nal og Svovelsø.
 Fra hiint saa yndige og skjønne Sted,
 Hvor Livets bedste Deel i en lyfsalig Alder
 For os saa sværmende hengleb,
 Hvis Minde i mit Hjerte aldrig falder,
 Men som jeg stedse mig gjentakker
 Med blid Beemodighed,
 Med kjær og glad Taknemlighed —
 Fra dette Sted, min Ven!
 Tre Mile bort til Eves Du rejse hen
 Mod Vesten:
 Saa har Du Præsten.
 Baa Huernasse,
 Der gaar jeg heel og holden i min gamle Frakke —
 Som sagt, her spanker jeg paa denne D,
 Omgivet trindt af Klipper, Steen og Sø.
 Igalb Du ikke veed,
 Hbad her jeg foretager mig,
 Jeg strax Besteb
 Derom vil give Dig:
 Jeg gjør som Andre,
 Der med mig her paa Banen vandre,
 Jeg sover, drikker, spiser og fordsier,
 Og nu, da Vinen er saa dyr, med D1 mig nøier,
 — Ngt kun paa min Fortælling! —
 Jeg spiser Urter, Kaaal og Grød og Vælling;

Jeg slundom ogsaa med min Slut
 Hendriver Tiden med Piquet,
 Dog vogter jeg mig snildt for Røscaput,
 Thi det er slemt at blive beet;
 Med Jagten efter Evaner, Gjas og Harer
 Jeg lidt imellem og forlyster mig;
 Men nu maaskee Du svarer:
 „Er det da Alt, hvorfor vor Herre jøder Dig?“
 Nei, kjære Ven! forhast Dig ei,
 Skjøndt det lidt langsomt gaaer paa min Fortællings Wei,
 Det er ei Alt,
 Jeg er jo Præst og bliver Fader kaldt
 For, som en from Guds Mand, at pløie Kirkens Ager,
 At rense den fra Lidsler og fra Ljærn
 Og bage aandelige Vandefager
 Til alle troende Guds Børn,
 Samt gjøre Veien op til Himmerige
 Lidt mindre trang og mere lige — —

Paraphras over Prædikerens 9de Cap. (Mennesket veed ikke sin Tid). 3 Anledning af de tre Drukne i Falsled.

Du vandrer, Menneske! paa Støvet's Wei
 Den grændseløse Evighed imøde;
 Men hvad Dig hændes skal, Du kjender ei
 Fra Livets Morgen- til dets Aftenrøde.

Som Fisken fanges paa den skjulte Krog
 Og Fuglen hildes i den spandte Snare,
 Saa staaer det skjult i Skjebnens dunkle Bog,
 Hvor Du skal friste Livets Nød og Fare.
 Du kjender ei Dit Levnets Tid og Sted,
 Ei Stunden, naar Dit Vandrebudskab kommer,
 Og hvor Du ende skal Dit sidste Fjød,
 Det veed alene Verdens store Dommer.
 Sæt derfor ei til Liden her Din Hu,
 Thi den er uvis, slaffet, ond herneved;
 Men tænk Din Død i hvert et Livets Nu
 Og lev for Dyd, for Gud og Evigheden! —

Sang paa
Geheimraad Grev Bille Brahes Fødselsdag.

Naar stormende Dage med Laage og Slud
 Afklæbte de Enge og Skove,
 Og Vinterens barste og iisklæbte Gud
 Tilslukte den brusende Bøve —

Da sadde de Fædre i festsige Hal
 Ved Arnen fortrolig tilfammen;
 Mens Hornet gik om mellem Heltens Tal,
 Der høretes kun Glæde og Sammen.

Dg fad der i Kredsen en Hellig, hvis Naal
 Var tegnet med Daad og med Gre:
 Da temte de Kæmper en hædrende Skaal
 Dg lod den indviet ham være.

Fred over de Fædre i herlige Løb!
 Den Skif vil vi følge — og quæde
 En Sang og en Skaal for den Hellig saa hold,
 Hvis Dag her os famler til Glæde.

Ham stjenkte Alfader den herligste Len,
 Som her er paa Jorden at finde,
 — Den Rod, som gjør hele vor Vandring saa sjen, —
 En fager og dyderig Dvinde.

Dg elskede Børn — og et hæderfuldt Navn
 Blandt Jordens de Vise og Gode —
 Dg Sundhed og Fred i Lykkeligeds Favn,
 Dg Alt, hvad er Skjont paa vor Klode.

Ja, Hble! Dit Liv er en frydefuld Vaar,
 Laknemlig Du nyder dets Glæder;
 Thi hjærlig Du lindrer den Lidendes Kaar,
 Dg Velbaad trindt om Dig udbreder.

Hist laae der et Hede — Din skabende Haand
 Fremtrykled et blomsterrigt Vænge;
 Du løste Naturen af sangslende Vaand
 I Mark og i Skov og i Enge.

Naar Vaaren omkrandsfer Naturen igjen
 Og Rosen i Enge mon gløbe,
 Naar Aret sig følger paa Ageren hen
 Og Hesten udfolder sin Ørede:

Da binder Dig Ceres en blomstrende Krands
 Til Len for Din Id og Din Meie,
 Mens herligt Dit Navn i en lysende Glands
 Hun tegner Din Samtid for Die.

O, held Dig! Du Gjeve! Du æbleste Mand!
 Med Børn og med elskede Mage!
 Held følge de Sønner i fremmede Land!
 Guds Fred om enhver Dine Dage!

**Til Grevinde B. Bille Brahe, efter hendes
 Børns Sygdom.**

O, glade Stund! velkommen vær!
 Vi hilse Dig;
 For os saa rig paa Fryd Du er,
 Du bringer atter blandt os her
 En Gæst, saa dyrebar og kjær,

Vi hilse Dig.
 Den Elfte efter lange Savn
 I Dag og trykker huldt i Favn
 Til sig.

Vag Morkets Mulm og Kummer's Sky
 Svandt Natten hen;
 Og Glæden, reen og sjen og bly,
 Fremstraaler i vor Kreds paany;
 Og alle Mismod's Skygger flye
 I Natten hen.
 Ja! i det frydefyldte Bryst
 Fremtrylles Haabet Himlens Lyst
 Igjen.

Med Dødens Gru for elste Smaae
 Slog angstet Varm;
 Men Ulykks Fader Smerten saae,
 Han vendte Smerten om fra Graad
 Til Fryd og Livlen lod bortgaae
 Fra angstet Varm;
 Thi Du, Hvgaa! Sundheds Mø,
 Har atter optændt Livets Gled
 Saa varm.

Nodtag da Hjertets Hylding fro,
 O, elste Bar!
 Huldt Glæden sine Roser snoe
 I usforfyrret Fremtids Ro
 Om Eder's Fjed i stille Do,

D, elste Bar!
 Og sødt henvinde Ebers Lid,
 Og Banens Himmel vorde blid
 Og klar!

Gravskrift over Gustav Berg.

Stormen gjennem Dalen feer,
 Blomsten faldt fra brudte Stængel,
 Og den hulde Blomstens Engel
 Brød sin Karves tynde Flor.

Gift i Kundens dunkle Gal,
 Lille Gustav! sødt Du hviler;
 Paa Din Gravhøi Blomsten smiler,
 Oven flaaer en Nattergal.

Hver dens Lone er en Nest
 Fra Din Aand i Evigheden,
 Hvor Du salig fra Dit Eden
 Sender sømme Hjerter Trøst.

Lidligt alt i Barndoms Aar
 Blev Du fædt i Smertens Baande;
 Af! med tung og giftig Aande
 Pustet Sygdom paa Din Vaar.

Men Din Land blev lys og klar
 I den kvalensspændte Bolig;
 Stille, blid og englerelig
 Smertens tunge Kors Du bar.

Kjærligheden, evig, kulb
 Skal ved lille Gustavs Minde
 Flette Kranse og dem vinde
 Om Dit Støv i Gravens Muld.

Tiden stærkt sin Vinge slaar,
 Haabet vinker fra det Hjerne:
 „Hidsjet lag den lyse Stjerne
 Samler os en evig Vaar!“

Bed Christian Holsts Grav.

Brat Livet forgaar,
 Og kort er vor Glædes og Nødsels Vaar,
 Vort Timeglas vinder saa sage;
 Ved Graven vi fandt,
 At Jorderigs Haab er kun gjeglende Tant
 Og onde og saa vore Dage.

O, salige Ven!
 Din Land gif til Mændernes Fædreland hen,

Til Støvet Dit Støv kun er kundet;
 Her var Du saa blid,
 Saa hjærlig i Udfærd, saa trofast i Id —
 Nu har Du Lykfalighed vundet.

Med veemodsfuldtt Sind,
 Med Kængselsens Smerte og Laarer paa Kind
 Staae her Dine hjærlige Forladte;
 Vi hævde vort Blif
 Did op til den Himmel, hvori Du indgif
 Til Glæder, som Ingen kan fatte.

Engang vi igjen
 Skal favne vor trofaste, salige Ven
 Blandt Engle for Kyfenes Throne;
 Fred da med Dit Støv,
 Som Graven nu dækker med visnende Løv,
 Mens Handen vandt Himmelsens Krone.

Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag.

Syng Venfæb, syng Dit stjerne Vaand
 Omkring vort muntre Lag!
 Sten høit til festlig Fryd vor Mand
 Paa Danmarks Høitidsdag!
 Og alle Hjerter drag
 I stille Samklang til Din lyse Throne!

Sjænen er vor Lob blandt Klødens Folk,
 Som Havet frit vort Nord;
 Ja, Glædens Jubel er vor Tolk,
 At Held i Danmark boer;
 Her trindt om bredden Vord
 Skal Sangens Harmonie med Himlen stige.

End er det vel i Norden koldt,
 Men varmt er Dansteds Bryst;
 Den raske Sømand seiler stolt
 Til fjerne Landes Kyst,
 Og kjæf i Stormens Dyst
 Han vinder Frihed, Guld og Laurbærkrone.

En Konge, herlig i sin Færd
 Og hold som Nor og Dan,
 Med Wiisdoms Love, Retfærd's Sværd
 Dugjorder trygt sit Land;
 Ham følger danske Mand
 Som Rigets Støtte, Folkets hulde Fader.

For Dig, vor Fredrik! vennesæl,
 For Danmarks Moder blid,
 For Dettrepær, for Nordens Held
 En Staal vi stemme i;
 I festlig Harmonie
 Vi sjunge høit: „bliv længe Dansteds Glæde!“

Dværndrup Kirkegaard eller Pastor Lasfens Minde.

Du Fredens Bolig, høitidsfulde Lund,
 Hvor Dødens Blund
 Indvier Støvet til den sidste Hvile;
 Hvor, fjernt fra Livets Sorg og Livets Fryd,
 Som Gravens Pryd,
 De Rosmariner og Cypresser smile.

Sødt hviler i Dit Stjeb saa mangen Ged,
 Hvis trætte Fod
 Betraadte her den tornefulde Bane;
 Først efter Livets Storme, Tab og Savn
 Han i Din Favn
 Gjenvandt den Fred, som Haabet lod ham ane.

Hvo fredeb Dig, Du Lødens Have Fjøn,
 Naar Vjaren grøn
 Saa sagte vifted Laarepilens Blade?
 Hvo plantet ned de Læxer, de Urter smaae,
 Der venligt staae
 I Skyggetræk paa Gravens dunkle Blade?

Hvo præged dybt i pralfri, simpel Steen
 En Indskrift reen,
 Uhykket Sandheds Syreg til Vennens Minde?
 Hvo slyngede med hjærlig Broderhaand
 Saa mangt et Baand
 I Krandsen for den slumrende Veninde?

Det gjorde han, den Herrens Hyrde god,
 Der mandigt stod
 Paa Kampens Blads som Troens djærve Kæmpe.
 Ei kunde Vantro rolke her hans Sind,
 Ei Døgnets Vind
 Hans varme Iver for det Gode kæmpe.

Nu slumrer han i Gravens dybe Fred,
 Hans Hvilested
 Omklomstre huldt de venlige Rjærminder —
 Dem elsked han, dem pleied omt hans Haand —
 Nu støvri Vand
 Uddødeligheds Krands sig hisjer vinder.

Ei kunstigt Marmor tolker Mandens Savn; —
 Mens fromt hans Navn
 Blandt Tusindstjævn og Lilier sig indslænger,
 Hans Minde her skal grænes blidelig,
 Naar Flora sig
 Hver Vaar og Sommer moderlig foryngere.

Stilig, Lærke! frø i aarle Morgenflugt,
 Sjung heit og smukt,
 Mens op fra Graven Du mod Himlen stunder;
 Lon, søde Nattergal! fra dunkle Blad
 Dit emme Dvad
 Hver Aften for Din Ven, der saligt blunder.

I Doctor Fangel's Stambog.

For mangen En flød til hans stolte Held
 I rige Strømme jo den gyldne Aare
 (Jeg mener den, der fra Parnassets Bald
 Fremqvælder som den ægte Musers Laare);
 At jeg, hvem Skjebnen her paa Livets Sti
 Kun som en ulyksalig Riimsmed fatte,
 Kan, paa min Sjæl! hos ingen af de Ni
 Ved sig en Gave mig lykkelig fatte.
 Men Guldgubinden, Ven! gav Dig den Drik,
 Hvi's Kraft i Vid og Lune morer Sindet;
 Læmed Dit Kald Du af vor Herre fik:
 Med Doctorflo at krabse Følk i Skindet.
 O, lad den Evne, som Naturen Dig
 Saa gavmild hjenkte, stedse fro at være,
 Med Kunstens Alvor huldt forene sig
 Til Glædens Priis og til Hygæas Gre.
 Vær da hos Glæde glad, hos Vise viis,
 See ømt til syge Ven med Sundheds Draaber,
 Giv Daaren med Dit Lune dygtigt Miis
 Og N..... vend til alle vantroe Laaber!

Solbryllupsfang til Agent Ploug og hans Kone.

Den fjennefte Blomst i Livets Ved
 Er Kjærlighed —

Sødt smile den om vore Dage, —
 Den blomstrer fornyet til hver en Tid
 Og trykter blid
 I Mindet det Svundne tilbage.

Ei blot den dufter i Ungdoms Vaar;
 End Høen den staaer,
 Naar Alderen svalende kommer.
 Hift farver den Livet med Rosenglands,
 Som Akerfrands
 Den smykker nu heldende Sommer.

Den Kjarligheds Myrke har spiret fro
 O, Elfte Lo!
 For Eder i fagreste Smykke;
 I trofast Samliv de Timer svandt,
 Mens Hjertet fandt
 I Venstas sin sandeste Lykke.

End banker vort Hjerte i takfuldt Drøst
 Af salig Lyst,
 Vi dele saa froe Eders Glæde;
 Til Gud, til Eder, til Dydens Hjed
 Guldt Kjarlighed
 Os bandt med den skønneste Kjæde.

Ei Læben kan tolke i Sangens Lyd
 Den rene Fryd,
 Der mildt i vort Drøst sig udbreder;
 Sec, Fader og Moder! paa Windets Wei
 En Glemmiget
 Taknemlighed planter for Eder.

En Gave, ombunden af Blomsterbaand
 Fra barnlig Haand,
 De, elste Forældre! modtage;
 Som Solvet blinker i Straaleglæds
 Om Blomsterfrands,
 Saa smile Dem Fremtidens Dage!

Du høre, o Himmel! vort Hjertes Bøn:
 Lad eviggren
 En Kjærligheds Rose sig strænge
 I Krandsen af alle de Blomster smaae,
 Der venligt staae
 I Samlivets duftende Rhytme!

Bed Cancelleraad Kannevorffs Grav.

Naar Livets Lampe vifter syg og mat,
 Og Dødens Engel hist fra Gravens Nat
 Med tunge Vingeflag sit Budskab bringer,
 Da seirer Anden i den sidste Kamp,
 Og let og fri fra Støvet's Laagedamp
 Den sig til Evighedens Egne svinger.

Da er det Alt forglemmt, hvad Hjertet led,
 Hver Sygdoms Dval, hver Kamp, som Livet stred;
 Naar Anden jubler i sin Himmelglæde,
 Da staaer den Gode frelst paa Lysets Kyst
 Og henrykt mindes sig med salig Lyft
 Hver adel Daad, han virkede hernede.

Genfarne Sjæl! Du er ei blandt os meer,
 Lilende er Dit fromme Dagværk her —
 Af Livet træt, Du sank for Dødens Bile;
 Da sidste Slummer over Digt gled
 Og Engle svæved til Dit Leie ned,
 Da gif Du rolig til Din Herres Hvile.

Med stadig Grandsteraand, med freidigt Blif
 Som Olding'end paa Kundskabsvei Du gif,
 I Musens Favn Du fandt den bedste Glæde;
 Selv mangan Ungliv' rakte Du Din Haand,
 Du letted for ham ~~mangan~~ manganens haarde Vaand
 Og stod som Mentor med Dit Raad tilrede.

Tak for Din Trofasthed paa Livets Vei!
 Din Haand, Dit Vennehjerte svigted ei,
 Du var mig Broder huld i mangan Smerte;
 Med takfuld Røst, med Laaren paa min Kind,
 Dit adle Minde vil jeg vie ind
 Som Venstabs Helligdem dybt i mit Hjerte.

Nu dækker snarlig Høstens gule Løv,
 O, evigt elste Ven! Dit kolde Støv,
 Mens Mæge, Venner her Dit Savn begræde;
 Dog Haabet trøster: „hifst lag Lidens Sky
 Oprinder der et evigt Morgengryn,
 Hvor Ven med Ven skal nyde Himlens Glæde.“

**Til Gæstgiver Würst paa hans Fødselsdag den
1ste April 1835.**

I gjennem Solskin, Regn og Blæst,
I himmelflyvende Gallop,
Hvor ingen Kjøst tør sige: „stop“!
Vi ride her paa Tidens Hest.

Det gaaer hen over Stof og Sten
Forbi hver Smedie, Mølle, Kro,
Med Læster, Trække, Støvler, Stoe,
Med tykke og med smalle Been.

Her hjælper lange Lænder ei —
Med Tiden Ingen bides kan —
I hvem han slaaer sin Bjørnetand,
Han er caput paa Livets Wei.

Ja, Tiden er en glubst Krabat —
En Kannibal paa Verdens D —
Han æder Mennesker som Hø,
Og Ingen, Ingen slaaer ham flat.

Dog, mens han tærer paa vor Krop,
Vi mores hver paa sin Maneer:
En græder, mens en Anden leer,
En kravler ned, en Anden op.

Saa glider det i lystig Fart
 Frem og tilbage, med inod;
 Men med os alle Livens Fled
 Heniler saare, saare snart.

Alting gaaer rundt som i en Ring,
 Vi tænke paa vor Ungdoms Vaar —
 Blot Phantasien gjør et Spring,
 Saa staar den som den Dag i Vaar.

Ja, i sit store Perspectiv
 Med magist Lys og Tryllestav
 Fremmaner Liden af sin Grav
 Halvglemte Scener af vort Liv.

Det er den Trøst, vi har paa Jord,
 Her reent vi ride os ihjel:
 At, om det lakker end ad Dval,
 Dog Glædens Blomst paa Pannen groer.

Saa mangen pudsig Spads og Lyst,
 Af Livens Nande veiret hen,
 Staaer frem med lyse Træk igjen
 Som muntre Minder i vort Bryst.

Det Gamle, Ven! er alt forbi,
 Det Nye er kun saa som saa;
 Thi lade vi det Nye staae
 Og hjælpe os med Phantastie.

Ved Druen fra Burgund og Rhin,
 Ved Østersmaus og Dyrsteg
 Vedrev vi mangen lystig Leg,
 Der endte med Champagne Vin.

Da var det Glædens muntre Aar —
 Ak, mon den mere paa vor Vej
 Saa frodig blomstrer? — Nei! o Nei!
 Forsvunden er vor Ungdoms Vaar.

Nu viser Tiden os April,
 En løber hist, en Anden her,
 Enhver sig drømmer Lykken nær,
 Mens Livet flyer med vinget Fj.

Ja, en Aprilsnar er og Du,
 Der moret har saa mangen Gæst;
 Sid fast, min Vært! paa Tidens Hest
 Og kom Din gamle Ven ihu.

Paa Madam Christensens Fødselsdag.

Paa snare Vinge Livets Limer ile,
 Brat Nydelsen som Lynets Glint forgaær;
 Saa kort de søde Barndoms Roser smile,
 Ja, kort er Glædens som Naturens Vaar.

Hver Dag oprinder med sin Fryd og Smerte,
 Saa synker den igjen i Livens Grav,
 Dog mangen Stund, saa hjær for elsket Hjerter,
 Fremduffer atter af Grindings Hav.

Saa straaler og blandt Mindets skjønne Dage,
 Veninde! her Din glade Fødselsfest;
 O, tidt den kom med Heitidsfryd tilbage,
 Lidt muntre den endnu hver Glædens Gæst.

Etjen er Din Rod, Du Vilde! Sjon Din Lykke,
 Velsignet er Dit Liv paa Fryd og Held;
 Thi Dyb og Mude, Dvindens hulde Smykke
 Dig Himlen skjenke af sit rige Væld.

Frygt ei for Rosen, der saa hastigt blegner,
 Sørg ei, for Glædens Smil saa flygtigt er;
 Selv lune Sommerdal jo venligt hegner
 Om mangen sildig Blomst for Hjertet hjær.

To elste Glutter blomstre ved Din Side,
 En trofast Måge vandrer ved Din Haand,
 O, lad saa Livets Dieblkke glide,
 I evig Kingdom bliver dog Din Land.

Sku fro og glad mod Fremtids skjønne Dage,
 Lad Haabet huldt ledsage Dine Fjed;
 Det blidt sit Rosenstær for Sorgen drage
 Og smykke rigt Dit Liv med Kjærlighed!

Sang ved min Broders Solbryllup.

Hjst fra Østens lyse Hjem,
 Fra den salte Bøve,
 Dag! Du straaled herlig frem
 Over Monas Skove —
 Munterheds og Glædens Bud,
 Vist Du med Dig bringer
 Fra den lille skjelmste Gud
 Med de bløde Binger.

Hvi mon her i festlig Gal
 Lyde Glædens Toner?
 Hvi staaer blinkende Højal
 Under tandte Kroner?
 Hvi mon her i broget Råd
 Sukker Vennefare,
 Medens Gvan kryfter glad
 Druens Perler klare?

Venner! det er Bryllupsfærd,
 Ja Solbryllupsægilde!
 Elsket Par tilbeder her
 Gynens Gud den milde;
 End i fem og tyve Aar
 Saae vi dem at vandre
 Under Skjebnens Verelkaar
 Kjærligt med hverandre.

Sjældne Hustru, Moder huld!
 Dig en Krands vi binde;
 Stærk og tro som prøvet Guld,
 Sveeg Du ingenfinde.
 Gfællig og from og klid
 Var Du med din Mage;
 Gud, lad elste Værns Id
 Signe Dine Dage!

Edle Mand! med kraftig Hu,
 Med et hjærtligt Hjerter
 Deelte med Din Hustru Du
 Fryd og Veemeds Smerte.
 Himlen gav Din Dbrat Held,
 Lønmed rigt Din Meie —
 Dø da end af Glædens Vald,
 Men med Gud for Die!

Som i Dag med lyse Træk,
 Venligt sammenslynget,
 Kjærlighedens Rosenbæk
 Atter staaer forsynget:
 Saa skal Hymens Taffel klar
 Over Livets Velge
 Lyse Eder, Gfællste Par!
 Venligt Eder følge.

Gfællste Broder! hører Du,
 Lyft og klidt en Stemme
 Sviste til Dit Hjerter nu —
 Gi Du maa den glemme!

Blid, det er en venlig Døst,
 Broderhertet bringer
 Dig fra Bionads fjerne Kyst
 Hen paa Døstets Binger!

Paa en Gravstøtte.

Fred med alle hjære Døde,
 Ja! og Fred med Dig, vor elskte Ven!
 Aldrig meer Din Dngang her igjen
 Skal os Livets kerte Fryd forsjede.
 Liden ruller — af! — sin kolde Velge,
 Hen mod Glemsels øde, tause Kyst;
 Men Dit Minde, blideligt og lyst,
 Skal dog stedse med os følge.
 Med vi lægge paa Din Grav en Krands;
 Kjærlig Haand har rent dens Blade plukket,
 Benstabs stille Laare den bedugget,
 Blettet den for Hjertets indre Sands!
 Snart, ja snart er Alt forbi herne —
 Mod hver Aften vorer Skyggen jo —
 Held da den, der kan som Du med No
 Vort fra Livet gaae til Himlens Glæde!

I Thora Rasmussens Stambog.

Staffet er Menneffets Liv, og flygtig er Glæden paa Jorden,
 Skjænheds Rose paa Kind falmer som Rosen i Vaar;
 Snart er Barndoms Leg og Ungdoms Limer forsvundne,
 Nødselsen er kun et Løn — Gaabet en stoffende Drøm.
 Lad da, Veninde! Dit Fjed Ulykkeligheids Engel ledsage,
 Da bli'er Din Vandring saa let og Din Aften rolig og sjen.

Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Svendborg).

Vi hilse Dig, vor Konge hold!
 Paa Danmarks Heitidsdag;
 Dit Hersterblik, Dit Herrestjold
 Dmgjorder trygt vor Sag —
 Dig tener i vort Lag
 Hvit Glædens Jubel fra hvert ærligt Hjerte.

O! herligt er vort Fodeland,
 Med Skov og grønne Bang,
 Med Blomsterbed ved blanke Strand,
 Hvor Leens muntre Klang
 Og Fuglehæres Sang
 Gjentone rundt om Dana's rige Stetter.

Ja! stolt som Du, fribaarne Hav!
 I Stormens vilde Dyst,
 Gaaer Snekken over Bølgens Grav
 Til Klodens fjerne Kyst;
 Og kjæk med modigt Bryst,
 Den danske Sægut aldrig Vren svigter.

Vel taarner intet Dovrefjeld
 Sig her mod Himlens Sky;
 Men Frugtbarhed og Flib og Held
 Omsmiler Land og By —
 Og under Fredens Ly
 Rebbeder Folket Held om Kongens Dage.

Saa stolt som hist paa Kampens Dag
 Staaer Havets ædle Een,
 Og fletter om det danske Flag
 Den Krands, der evligger
 Er Heltehjertets Løn —
 Held over Danebreg paa saltet Bøve.

Hold, Himmel! i Din Varetægt
 Vor Fredrik, Giegod!
 Stjern ham og stjern hans Kongesægt,
 Stjoldungers ædle Blod!
 Grundfæst hans Ibrones Fod,
 At evigt den til Danmarks Held maa stænde!

Lil Jomfru Tingberg.

Da jeg var ung og glædestemt min Aand,
Jeg klimpred stundom lidt paa Harpens Strænge;
Men Nar og Sorger kom — jeg lod den hænge,
Dg uvant med dens Toner blev min Haand.

Nu er jeg gammel snart og tør og stiv,
Mit Ore døvt for Pieriders Stemme;
Mit Riv som Riimsmed kun et Snegleliv,
Jeg derfor let kan Triqvetten glemme.

Genputtet i en stille Landsbykrog,
Forviist og fjernet langt fra Musers Taffel,
Jeg gotter mig med hjemmehagte Vaffel
Dg med lidt Søslen med min Pen og Bog.

Saa gjerne sang jeg paa Din Fødselsdag,
Min hjære, gode, elskede Veninde!
Men Gud, min Gud! hvor skal jeg Stoffet finde?
See! det er en sublim og kilden Sag.

Ihi om jeg sang om Elfsøvs Salighed,
Om Myrtheflove og om Vaarens Roser,
Saa veed jeg vist, Du gl'er mig drøie Skofser
Dg siger: „Gamle Nar! Vil Du og med?“

Dg stemte jeg min Harpe sorgelig,
Dg sang om Døden og de gule Brædder,
Maafker Du sagde da: „Nci stop, Peer Græder!
Lad Døden være — hvær er god for sig!“

Dg vied jeg min Lyras Toner ind
 Til Sang om Dig og om Dit ædle Hjerter,
 Der slaaer med Varme for hver Broders Smerte
 Dg tørrer Taaren af den Armes Kind —

Saa fik jeg vel en Vidster af Dit Vid,
 Jeg fik at høre: „See! hver han flatterer,
 Hans Potpourri, min Ven! mig ennuyerer;
 Gjem det i Krukken til en bedre Tid!“

Dog sjunge vil jeg; søde Musa! Dig
 Jeg spørge vil til Raads — hvad skal jeg sige?
 Hun svarer kort: „D! enst den fjære Vige
 Hvert Held, som her gjer Dyden lykkelig.“

Bed Maria Qvists Grav.

Hvo gaaer i Dødningslunden hist saa ene,
 Med Smertens Piiil i sorgbetyngt Bryst?
 Hvo søger efter Livets svundne Vist
 Blandt Gravene imellem Poppelns Grene?

Ik see! det er et hjærtligt Bar, hvis Laare
 Bedugger smit en elsket Datters Grav —
 Den Æneste, som Himlen her dem gav,
 Hun lagdes bleg og kold paa Dødens Baare.

Dg Faders, Moderhertet, o det bløder
 Af Veenodsmerte af det dybe Saar;
 Thi hun, den Hulde — klegned i sin Vaar,
 Dg aldrig mere Kindens Rose gløder.

Nu er dog Alt saa merkt, saa tomt, saa øde
 I Vennekredsen i det fjære Hjem;
 Ei blomstre mere Glædens Roser frem,
 De visned, af, Maria! da Du døde.

Du var saa elstelig i Aand og Hjerter,
 Et yndigt Billede paa Uafhængighed;
 Dit hele Væsen aanded Kjærlighed,
 Du var saa vennelub i Fryd og Smerte.

Nu over Støvets dunkle Bei Du svæver,
 En falg Aand blandt Herliggjertes Lal,
 Mens hos de Kjære her i Støvets Dal
 Dit blide Munde huldt velsignet lever.

O, Fader og Moder! vist Laaren af,
 Dg græder et meer ved Marias Grav;
 En jordigt Engel alt var hun her,
 Men mere forklaret nu hist hun er —
 Mellem hende og Eder kun Døden staaer
 Som en Sky, der let over Himlen gaaer.
 Lad hvile det kjærlige Barn i Fred,
 Guff: Tiden er ingen Evighed!

Til min Datter Bise i hendes Stambog.

Suffer Du det dunkelgremne Træ,
 I hvis Ly jeg gynged Dig paa Knæ?
 Suffer Du den lille lune Stue,
 Hvor i Dvæld ved Arnen's muntre Lue
 Jeg fortalte Dig om Blomster smaae
 Og om Englebørn med Vinger paa?
 Da Du stod i venlig Bærucklynge,
 Vad: „Vil, Fader! Du for Bise synge?“
 Og jeg sang i Hjertet fro og glad,
 Kyste Dig og for Din Fremtid bad? —
 Ak! saa mangen Stund er funden siden
 Og saa Meget verket om med Tiden.
 Jeg er gammel — Ungdom's Kraft er veget,
 Diets Ald er slukt og Haaret bleget.
 Midlertid er Du jo voret frem,
 Blevet stor og fjernet fra Dit Hjem;
 Op for Dig gaar Livets Sol og maler
 Banens Himmel stjøn, mens min nebbaler.
 Men, fjendt ei i Faders Hjem Du er,
 Blier Du stedse dog mit Hjerter nær;
 Thi min Tanke, altid let og fri,
 Svæver Afstand, Tid og Rum forbi,
 Følger Dig paa Fremtid's dunkle Veie,
 Frydes ved den Skat, Du har i Cie,
 Den Dig ingen Stjebne røve kan:
 Fromhed i Dit Sind og lys Forstand.
 Gid de begge troligt Dig ledsage,
 Elfte Datter! gennem Livets Dage.

**Bed Skonnerden Minervas Aflob af Stabelen i
Svendborg.**

Raff er danste Soman's Liv,
 Vaad er tidt hans Treie;
 Stormen er hans Tidfordriv,
 Mars og Raa hans Roie.
 Paa det store, vide Hav
 Hen mod fjerne Zoner,
 Over Velgens hule Grav,
 Stelt sit Flag han tener.

Har han dertil under Fod
 Sig en heilig Skude,
 Kjolen stærk og Blanken god,
 Lette Seilbug's Klude:
 O! da staaer hans varme Bryst
 Heit af Med og Glæde,
 Kjaek han taer med Stormens Dyst,
 Naar Kujoner græde.

Her lob ogs en Snekke ud
 Under Jubeltoner,
 Som en yndig Havets Prud
 Hun paa Velgen throner.
 Ved I vel den Sjønnes Navn?
 „Hun Minerva hedder“ —
 Wiisdom staaer paa hendes Stavn,
 Svøbt i Gudsklæder.

Gid, Minerva! Iyffelig
 Rundt paa Hav Du fare!
 Den, som ferer, styrer Dig,
 Himlen kuldt bevare!
 Ja hver Gut, som skjæ mon staae,
 Naar sig Farer nærme,
 Hvo han er — paa Dæk og Raa —
 Almagts Haand besjjerme!

Gaaer Du hen til Ganges' Bred,
 Til Levantens Sunde;
 Kæmper Du mod Nordkaps Sneer,
 Mellem Sjøer og Grunde:
 Skyd Dig da som stærke Hval
 Gjennem oprørt Bove;
 Et dens Brænding knuse skal
 Dine stærke Bove!

Gent os Guld fra Mexico,
 Kul paa Bretlands Grube;
 Fra Madeira og Bourbeaur
 Viiu fer terstlig Strube.
 Gaa og kom! — seil atter hen,
 Hvor Dig Skjebnen vinker;
 Men kom lykkelig igjen!
 Venner, klinker! — klinker!

Først Dit flinke Rhederi
 Vi en Staal frembære;
 Dernæst en, den tomme vi
 Til Din Mesters Væge —

Ja og hans vi glemme ei,
 I hvis Haand Du gives,
 Hil Dig paa Din vaade Vel!
 Søfart, Handel trives!

Sophienlund.

Du Glædens Minde, tause Helligdom!
 Til Bæmøds Længsel Du indviet være;
 Naar Verdens Drik bliver vildsom, mørk og tom,
 Da skal Din Fred min søde Længsel være.
 Hver Blomst, Du freder i Dit stille Ly,
 Skal dufte mig et venligt Haab imøde:
 At lyst bag Tidens tordensvangre Sky,
 Jeg Hanna seer i Lysets Morgentrede.

Her vandred hun i dunkelgrønne Lund,
 Den hulde Engel, mangen Aftenlund •
 Saa moderglad med sine elste Spæde;
 I Vensteds Favn hun her sin Himmel fandt,
 Her Limerne i salig Lyst henrandt
 Hos Mand og Børn i hjærligt Samlivs Glæde.
 Af! Glæden svandt — krat Rosen visned hen,
 Kun tomt og ede Mindet staar igjen.

Her spired Rosen engang purpurred
 Omkring Dit hulde Hjed i Egens Skygge;
 Af! Glædens Rose blegned ved Din Død,
 Og Vaaren tabte selv sit favre Smykke.

D, Hanna! her de moderløse Emae
 Hver Vaar og Sommer tidt skal Krandsje binde
 Af Vaarvioler og Kjerminde blaee,
 Og slynge dem om elste Moders Minde.
 Naar Fuglen gynger paa den grønne Green
 Og Nattergalen slaar sin søde Trille:
 O! da skal Hjertets Kængsel, heilig, ree
 Gjenfinde Hannas Land i Gravens Stille.

Sang paa Kammerraad Madsens Fødselsdag paa Hjortholm.

Det var Stik engang blandt vore Fædre,
 Der beboede vort gamle Nord,
 Alt naar Dagen ret de vilde hædre,
 Satte de sig rundt om bredden Vord.

Det forstaaer sig — ei med tørre Munde
 Eller tause Røber her de sad;
 Nei! de Kæmper tonde ud til Bunde
 Skaalen under høit og muntert Qvad.

Dg da hængte Sværdet, Syndet hvilte
 Trygt paa Væggen under Sang og Snak;
 Alt som Hornet tonde, Glæden smilte
 Rundt i Hallen, hvor de Kæmper drak.

Venner! lad os ligne vere Fædre,
 Døffe denne Stund til Glædens Gud,
 Da saa hjer en Fødselsdag vi hædre
 Her foren'de smt ved Venstabs Bud.

Fader Evn! Du, hvis milde Glæder
 Smile over Livets dunkle Sti,
 Slynng omkring os Dine Rosenfjæder,
 Mens Din Truesfast gjer Hjertet fri.

Her, hvor Fred og milde Dæder bygge,
 Hvor saa tidt den Arne Vindring fandt,
 Hvor i Venstabs milde Rosenfygge
 Timerne saa sødt og saligt svandt —

Her os samler denne glade Aften,
 For at tolke Dydens Ven vor Lyft,
 Her skal Venstabs Fryd og Truesfasten
 Lokke blide Toner fra vort Bryst.

Heit i Sky da vere Dnsfer Lyde
 Gaa Din Fødselsdag, Du ædle Ven!
 Kro for Dig og elste Mage flyde
 Endnu mange Livets Timer hen!

N. H.'s Stambog.

Gjennem Jordelivets snevte Stranker
 Veien gaar til Wiisdoms lyse Tempel,
 Hvor den Vise gyldne Skatte sanker,
 Prægede med Svighedens Stempel.
 Men paa Roser gaar den Vise ei;
 Dste tung og meijom var hans Wei;
 Mangen Lime maa han trække, soede
 For de Skatte, som han søger rster,
 Ved den dunkle Lampe smaaligt lede,
 Dve og anspænde Landens Kræfter:
 Først da aabner Musen blid og from
 Sam sin indre lyse Helligdom.
 Hvad med kraftig Hu hans Altraa søger,
 Klart han stuer da i Lidens Bøger;
 Herligt straalor til ham fra det Njerne
 Kunstens Lys og Wiisdoms klare Stjerne.

Musen kalder Dig, min unge Ven!
 Tidligt alt Du herte hendes Stemme —
 Sku kun freidigt Du mod Lyset hen!
 Aldrig da Du hendes Kald vil glemme.
 Lad Dit Hjerter følge med Din Aand,
 Keent og hjærtligt, som Guds Bud det lærte!
 Da skal hans den hulde Faderhaand,
 Skjerme Dig i Livets Fryd og Smerte.

Mindeblomst paa Sophie Dorothea Rasmusens Grav.

Du er borte — vor Sophie! borte —
 Døden lufted Dine lyse Blikke;
 Af! til denne Jord Du vender ikke
 Meer tilbage gjennem Gravens Porte.

Fremme, gode, elskelige Nige!
 Hvorfor sank Din Foraarsøl saa sage?
 Hvorfor faldt Du i Glædens Dage
 Vandret bort fra Støvets dunkle Nige?

O! Du var Forældres Haab og Glæde,
 Varmt Dit Hjerte slog for milde Dyrer;
 Den Guldfalighed, som Dvinden pryder,
 Saa vi blidt Dit Væsen at omklæde.

Men vi tør ei monstre Herrens Veie,
 Nei! o Nei! — hans Wiisdom vil vi ære —
 Hans Algodhed gav Dig jo, Du Kjære!
 Reen og himmelfø Salighed i Eie.

Derfor stue vi fra Jordens Fængsel
 Med et haabfuldt Blik imod det Fjerne
 Op til Dig, til Himlens lyse Stjerne,
 Medens Hjertet sukker i sin Længsel.

Kan Du atter fra Din Himmel stue
 Ned til Hjerter, som i Sorgen bæve;
 Kan Din saliggjorte Aand omsvæve
 Dine Kjære her paa Jordens Lue?

Lad da thyst og blidt Din Aandestemme
 Os omtone, mens vor Taare flyder;
 Og lad sødt vor Aelse fornemme
 Fylden af den Salighed, Du nyder. —

Sang i Anledning af Agent Voigts Solbryllup.

Omkring os, Brødre! Venstabs Guddom throner,
 Her Glæden er vor hulde Gæst;
 Dens Jubel høit fra alle Hjerter toner
 Paa denne sjonne Høitidsfest.
 Saa freidigt vi sjunge om Kjærligheds Tro,
 Der har velsignet de elskende To.

Et ædelt Par, omslynget af Hymens Kjæde,
 Forenet ved et hjærtligt Baand,
 Gik fem og tyve Aar i Sorg og Glæde
 Fro med hinanden Haand i Haand.
 Saa blid som en Dag i den blomstrende Vaar
 Svandt hen de Timer, de Dage og Aar.

O, sjældne Mand! med sjældne Aandens Kræfter,
 Med Brodersind i hjærtlig Varn,
 Etjøn er den Balme, som Du stræber efter
 Med Manddoms Kraft, som Ungling varni.

Hvo griber som Du vel den ilende Tid,
Bruger dens Limer til gavnende Id?

Og hun, som Himlen gav Dig her til Nage,
Hvis ædle Hjerter svigter ei,
Hun lindrer kuld saamangen Armod's Plage
Dy standfer Kummer paa sin Wei.
Hver Velbaad, hun over, er altid Dig kjær,
Ihi selv Dit Hjerter er Kummeren nær.

Hvermangen En var Du en trofast Stette!
Hvor Mangen gav Du Virkefred!
Hvormangen En i Ringheds usle Hytte
Velsigner Dig for Hjælp i Nød!
Du deler Dit Held med Din Broder paa Jord —
Derfor vil engang Din Æn worde stor.

Alt Livets Held da Dig og hende følge,
Du Danmarks gjæve Hædermand!
Hvad enten Sneffen pleier vaade Velge,
Hvad eller Floven terre Land.
Vær kjærlig velsignet af Forsynets Haand,
Venlig omhyngtet af Kjærligheds Baand!

En yndig Krands af himmelblaae Kjærminder
Vil elste Børn faa venlig snee
Om Eders Liv, der blideligt hentrinder
I huuslig Samtids stille Ro.
Hvert Hjerter vil bede i tillidsfuld Ven:
„Stjerk dem, o Himmel! Din saligste Æn.“

Med Neptuns Aflob fra Stabelen i Troense.

Du Havets gamle Drot, Neptun!
 Du stolte Bølgers Tvinger!
 Høit blæser Stormen i Vafun,
 Naar Du Din Trefork svinger;
 Og atter følger Zephyr Dig
 Paa Floras Rosenklade,
 Naar lette Vinde voltre sig
 Paa Søens blanke Flade.

See her, idag en Snekke fjon
 Gaaer ud paa Dine Bunde!
 Det er Din yngste Navnesøn,
 Som her gif nyd fra Lande.
 Stolt svæver den for Diet hen,
 Med Speil og trinde Dove
 Til Fryd for ham, som tømbred den,
 Til Hiir for falten Dove.

Ja, vor Neptun! paa Havets Bei
 Guds Forsyn trygt Dig følge!
 Du for Dravater ffjelve ei,
 Og ei for oprert Bølge!
 Gid Spant og Blanker holde maae,
 Til sidste Nagle springer,
 Og Mast og Stag og Vanter staae
 Til Stjern for Dine Binger!

Reis Kloden om, Du stolte Søn
 Af Thorfengs Eggesøve!
 Bliv som en Vi og hent Din Køn
 Paa Decanets Bøve!
 Din Stander vaic frank og fri,
 Saa tidt ved Land Du harner!
 Og kjæk Neptunus staae Dig bi,
 Hvorhen Du saa end slabner!

En Skaal for ham, som formed Dig
 Til Havets Pryd og Ære!
 Og for Din Æbøder, lykkelig
 Sid med Din Hart han være!
 Skaal for Din Føret — og for ham,
 Der skal ved Røret værge,
 Og dem, som høit paa Mærs og Brant
 Skal Dine Klude bjerge!

Hurra! for vakkre Semandsstænd,
 Vort Danmarks stolte Ære!
 Og saa en Skaal for Thorfengs Land,
 For Koner, Piger kjære!
 O, flinker, Brødre! Haand i Haand —
 Hurra for alle Gjøve!
 Her knytte vi et Brøderbaand —
 Hurra! vor Stand den leve!

Mindeblomst paa Pastor Helms Grav.

Endt er Din Bane, elste Ven! herreden,
 Brat slutte Englen Livets Fakkell ud,
 Sødt hviler Stovet, mens til Himmelfreden
 Din støvfrie Mand hjemkaldte Gudheds Gud.

Tro fælder Kjærlighed sin hede Laare
 I Barmhertigs Smerte ved Dit tunge Savn,
 Og sorgende staaer Venstaa ved Din Baare,
 Velsigende i Mindet gmt Dit Navn.

Trofast Ven! som Gaa kun Venner ere,
 Fra Barndoms Tid paa Manddoms Bane hen,
 Som Dig jeg eier ingen — ingen flere
 Paa denne Sorgens mørke Jord igjen.

Ei kan jeg tolke, ei min Vensel male,
 Hvad, Elste! Du som Mand og Fader var;
 Men sandt skal Hjertets indre Stemme tale,
 At Du var Dine evig dyrebar.

Høit for det Gode slog Dit varme Hjerte;
 Dit Huus var stedse skyldfrie Glæders Hjem;
 Og Dine Venners Kaar i Fryd og Smerte
 Du deelte gmt og broderligt med dem.

Lidt sadde vi i Venstaaes Kredss fortrolig,
 Saamangen hydig Sommeraftenstund
 Høit under Begens Hegn i Lundens Bolig
 Ved Stjernerens Skin paa Firmamentets Grund.

Da stirred mod hiint Evige Dit Die,
 I blide Anelser Din Sjæl henfled;
 Mens Stjernen blinked venlig fra det Høie,
 Vi glemte Jordens korte Sorg og Nød.

Det er forbi — og mørk nu Sorgen svæver
 I sorte Skygger over Gravens Nat,
 Heed Taaren flyder, knuust vort Hjerter bæver;
 Thi af! den Gode har vor Jord forladt.

Men gjennem Mørket Haabet atter smiler,
 Den lyse Aand gif hen til Himlens Fred —
 Det er kun Stevet, som i Graven hviler —
 Hift samles vi i Glædens Evighed!

Bed Amtsprovst Dr. Wedels Grav.

Hvo letter den Gode sin sidste Gang
 Paa morsomme Bane hermede?
 Hvo vinker, naar Veien klier mørk og trang
 Og Livet saa fattigt paa Glæde?
 Da vinker Du ham, o venlige Død!
 Til qvægsom Slummer i Gravens Skjød.

Nys steg til Din Hvile en Dding ned,
 Med Hæder hans Ise var kronet;
 I rastløs Virken hans Dag hengled,
 Hans Aften til Himlen var modnet.

I Kirke, i Skole, paa Værestol
 Han lyfte blid som den varmende Sol.

Ja herlig og sjen var den Adles Færd
 Fra tidligst til sildigste Alder —
 Fuld vel var hans Bortgang den Laare værd,
 Der i Len paa hans Gravhøi nedfalder;
 O, stor var den Flok, han med hjærlig Hu
 Fremledeed til Kundskab, til Dyd, til Gud!

I Mange, som herte hans Væbers Ord
 Engang i de lysere Dage,
 Og nu ere spredte paa viden Jord,
 O, falder i Mindet tilbage
 Hans Daad, hans Virken, hans Dyders Glands —
 Og sletter den stumrende Ræder en Krands!

O, keder — o, keder en stille Ben
 For den fjære, elskede Dede!
 I Himmelen finder han vist sin Løn
 For Gæden, hans Haand udstræde;
 I Kjærlighed leve hans Minde her
 I Hjærtter, der fatte hans sjeldne Værd!

Til Geheimeraad Grev Wille Brahe.

Ei Purpur, Diadem og Hjrstepragt,
 Ei Højheds Glimmer, Throner, Vældens Magt

Kan ene Livets sande Held betrygge;
 Nei! Sjæleadel kun gjer viis og stor,
 Kun i den Varm, hvor Kjærligheden boer,
 Fremblomstrer yndig Jordens bedste Lykke.

Nar rulle hen, og Liden verle om;
 Som Græs henveires Magt og Herredom,
 En Throne smuldrer, og en ny fremkuejer,
 I Stormgang Skjebnen over Støvet gaar,
 Og paa Ruinerne af Glædens Vaar
 Ujelsom, fold den sin Trophæ opreiser.

Saa hvirvler Liden i sin Malfremmed
 Hver Blaa, hver Kraft, hvert Haab, hver Kjærlighed,
 Som blot til Jorden og dens Lant var bundet —
 Døg Eet der er, som aldrig her forgaaer,
 Som gjennem Søfles evigt, fast bestaaer,
 Naar alt det Dvrige paa Jord er fountet.

Og det er Hjertets sjenne, milde Fred,
 Som fatter Lid og Num og Evighed —
 En Fryds og Ulykks Verden i vort Indre —
 O, Held den Kæde, i hvis Varm den boer!
 Hans Liv er Kjærlighed, o, han er stor;
 Hans Navn, liig Stjernen, skal for Slægter tindre.

O, min Belgjører! adle, sjældne Mand!
 Din Adle er ei blot Din Grevestand —
 Nei! Du er adlet ved Dit adle Hjerte.
 Din Velbaad fletter Dig en Hæderstrand,
 Der straaler over Diademets Glænde,
 Høit over Olimpfygenes lave Kjerter.

Høibaarne Greve! i mit stille Hjem
 Din hjære Fødselsdag jeg kaldte frem,
 Mens varme Bønner fra min Læbe bæve;
 Gid Du endnu i mange, mange Aar
 I Kjærligheds og Glædens Rosengaard
 Med elste Dage, elste Værn maa leve! .

**Lanter, helligede
 Kammerherre Grev E. Schaffalighys Minde.**

Hist i det Land, hvor Liden ei har Navn,
 Hvor ingen Laare flød for jordist Savn,
 Hvor evig fri den saliggjorte Land
 Dyrvinger sig fra Støvets tunge Vaand,
 O, der! o, der!
 Forklarte Sjæl! Dit Væsens Volig er.

Hvo saae Dit Jordlivs stille, blide Færd,
 Og statted ei Dit Hjertes sjeldne Værd?
 Hvo var i Sorgen vel saa trofast Ven?
 Hvo saae saa smt paa Broderfvagthed hen,
 Som Du, som Du!
 Hvois Hjerte ingen Svagthed tynger nu.

Velgjørende og mild, med hjælpsom Haand
 Du løste mangen En af Armods Vaand

I fattig Hytte som i Stormands Borg;
 Du elsted Mennesket i Fryd og Sorg,
 Ei meer! ei meer!
 Dit Lide smiler fra det brustne Leer.

Det er forbi — ved brudte Wandrestav
 Genhviler Ledningstrandsen paa Din Grav;
 Men over Graven svæver Mindet ned
 Og tolker os: Dit Liv var Kjærlighed.
 Saa sjen! saa sjen!
 Et hist i Himlen nu Din Wandels Len.

Solbryllupsfang paa J. C. Boigts Fødselsdag.

Held den, hvis skjøne Dage
 I gavrig Daad henfvandt!
 Hvis Liv en elstet Mage
 Med Kjærlighed omvandt —
 For ham er Manddoms Alder
 En venlig Ungdoms Vaar;
 Selv Glæden huld ham kalder
 I selvgraae Dødsringaar.

Omkring ham blemfære Minder
 Af soundne Tidens Fliid;
 I virksomt Liv han finder
 Et Len til hver en Tid.

Med trofast Mages Side
 Bortvistes Kammers Sky,
 Og sødt de Dage glide
 I huuslig Samlivs Fryd.

Geld Dig, Du Edle, Brave,
 Ver Ven og Broder kjær!
 Med Himlens bedste Gave
 I Dag velsignet vær!
 Halvhundrede Aar og trende
 Alt lyst om Din Vaar —
 O, gid Dig Himlen sende
 End mange glade Aar!

Den ædle Viv, hvis Hjerte
 I Trostab svigted ei,
 Hun delte Fryd og Smerte
 Med Dig paa Livets Wei.
 Med Hymens Myrtekrønde,
 Med Venstabs Rosenbaand
 blev Ederis Wei herne
 En Vandring Haand i Haand.

I Fred saa sødt henglede
 De fem og tyve Aar,
 Saa mildt i huuslig Glæde
 Svandt Kjærlighedens Vaar;
 End Somren staaer tilbage
 Med modne Frugters Lon,
 Naar Høstens svale Dage
 Gjør Livets Aften støn.

Foreente Var! til Lyfte
 Med Ederis sjældne Rod!
 I Brudefrandsens Snykke
 Skal Armøds hede Graad,
 I hjærtligt standfjed, iindre
 Som lyse Perler smaae,
 Og hver en Rod, I lindre,
 Som Velbaads Minde staae.

O, Venner! jubler, blinker
 Enhver med fuld Pokal,
 Mens ventligt Druen blinker
 I flinnende Krystal:
 Gud Eter huldt ledsage
 I adle, brave Lo;
 Han signe Ederis Dage
 Med Kjærlighedens No!

**Til Comtesse Eleonore Sophie Wille Brahe
 paa hendes Bryllupsdag.**

Hvor straaler Livet i sin fagre Glæde?
 Hvor vifter Glæden ventlig sine Vinger?
 Hvor blomstrer huldt den skjønne Myrtefrands,
 Som Hymen fro to elskte Hjertter bringer?

Hvor spredet Haabet mildt sit Evigrent
 Og friske Roser over Støvets Bane?
 Hvor straaler det saa huldt, saa underkjønt
 Og la'er vor Sjæl selv Englelæder ane?

Hvor smelter hen i venlig Sympathie
 Hvor Tanke, som til Ustyld Sjælen stemmer?
 Hvor boer det søde Elfsøvs Trylleri,
 Som Hjertet griber, og som Haabet gjenner?

O, det er der, hvor Gud i Kjerlighed
 Forener Manden med den hulde Dvinde,
 Hvor Sjælene i navnløs Salighed
 En Himmel i hverandres Venfæb finde.

Saa randt og op den Dag fra Gødheds Gud,
 Da Du, o blide, englelige Pige!
 Vil for hans Alter som en yndig Brud
 En elsket Mand Dit Hjertes Sa tilfige.

Høibaarne Mø! i fagre Ungdoms Aar
 Din Morgen svandt som blide Foraars Dage;
 Den bedste Fader freded om Din Vaar —
 Nu bliver hos ham Mindet huldt tilbage.

Hans hele Kjerlighed vil følge Dig,
 Med Fryd han vil paa Leonore tænke;
 Og Dnftet: „Du maa vorde lykkelig“,
 Vil i hans Faderbryst sig dybt nedjænke.

Saalange Fromhed, Gude, Mand og Vid,
 O, hulde Brud! er Dvindens bedste Smykke,
 Saalange vil Din Himmel straaale blid
 Og Glæden blomstre om Din Fremtids Lykke.

Maa da min Ven i Dag, min simple Sang,
 O, maa den tone ill Din Høitids Glæde!
 Gud signe Dig og Ham paa Livets Gang,
 Med hvem Du knytter Dagten's sjonne Kjæde!

Sang ved Pastor Bechers Solbryllup.

Et Rosenbaand om Livets Vaar
 Gud Hymnen slynger fro;
 Det grønnes end fra Aar til Aar
 Ved Kjærlighed og Tro;
 Hvor ædle Sjæle boe,
 Velsigner Himlen Dagten's sjonne Kjæde.

I hjærligt Samliv's Enighed
 Staaer her et ædelt Par,
 Der fem og tyve Aar i Fred
 Saa tro samvandret har;
 End lyser Falken klar
 For Hjærtene i soale Alders Dage.

Modtag da, Par! fra Vennehaand
 Et Pant paa hjærligt Sind;
 Som Trostabs evig faste Vaand
 Med Taaren paa vor Kind
 Vi front det vie ind
 Til Kjærligheds og Omheds tause Minde.

Saa sjunge vi vort Løfte ud
 Med festlig Jubelsyd:
 Giv Du de Elfste, Himlens Gud!
 Alt Livets Held og Fryd;
 Du krone Trostabs Dyd,
 Med Fred og Ro til sildig Alders Dage!

Sang paa Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Falsleb).

Veed Du det Land, hvor Himlen mildt sig speiler
 Saa azurblaa hist i den blanke Sø,
 Hvor Sneffen stolt med hvid Vinyel feiler
 Saa trygt om blomstermykket D,
 Hvor Kongen elstes af sit Folk,
 Hvor takfuld Fryd er Hjertets Løf?

Veed Du det Land, hvor Freden huldt omsvæver
 Hver Borg og Hytte i hver enkelt Stand,
 Hvor Kjærlighed og Kraft og Trostab lever
 For Konge og for Fødeland,
 Hvor Velstand, Held og Frugtbarehed
 Gaacr Haand i Haand i Flidens Fjed?

D, der — der er Du født, min danske Broder!
 Der slaaer Din Bugge, der engang Din Grav;
 Der favner Danmark Dig, Din elfste Moder,
 Paa trygge Land, paa salten Hav;

Der staaer for Fredrik høit med Byst
Om viden Land hvert ærligt Bryst.

Held Kongen! Held os! Held vort hele Norden!
Vi juble høit paa Fredriks Fødselsdag;
Vor Glædes Jubel blandt Kartovers Torden
Gjenlyde skal i festligt Vennelag.
Saa tommer, Venner! bredfuldt Maal,
For Konge, Fødeland en Skaal!

I Poul Jacobsens Stambog.

Ei smiler Solen altid klar og blid,
Selv Vaarens Dag og Somrens skjenne Tid
Har jo sin Uvirkelse paa vore Torden.
Saa er det og paa hele Livets Vei:
En stadig Fryd paa Banen blomstrer ei —
Omstiftelse blev Stevets Lod paa Torden.
Du brave Yngling her, som from og god
Nys hjærlige Forældres Hjem forlod
For hen til større Virkefreds at drage,
Du den Erfaring ofte glære vil,
At hele Livet er et broget Spil,
Hvor Sorg i Fryd er tusindfoldig blandet,
At Lykken her har snelle Vinger paa,
At Ingen kan mod Skjebnens Vold bestaae,
Fer han paa Evighedsens Ryst er landet.

Mod Kæft Du værne Dig med Dydens Skjold!
 Og naar Din Skjebne stormer merk og fold,
 Du lade Haabet venligt Dig ledsage!
 Lad i Din Barm boe adle Kjerlighed!
 Da skal Dit Hjertes høie, adle Fred
 Dig salig Fryd paa Pligtens Vei berede.
 O, stærk og frelbig da Du vandre kan
 Din Vei igjennem Sandfers Trylleland
 Og rolig tænke paa Din Ungdoms Glæde!

Til Marie Jacobsen.

Skjen er Rosens Pragt, naar i Vaarens Inde den smiler,
 Vandrerer standser sit Hjed, suer dens duftende Kalk,
 Trykker den smt til sit Bryst og beundrer Skaberens Almagt;
 Men i Henrykkelsens Fryd sukker hans solende Hjerte:
 Ak! saa kort er yndige Vaar, og snartigen salmer
 Rosen selv i sin Pryd — Stedet da kjendes ei meer.
 See! saa er Menneffets Liv, en hastig henfarende Vaardag,
 Ligg den udfoldede Blomst, staaer han i feireste Pryd.
 Men hvad er Skjenhed? En Damp, som Sygdom hurtigt bortveirer,
 Kindens Roser jo snart blegner den tærende Tid.
 Dands da paa Haabets Grent, Du adleste, væneste Pige!
 Glæd Dig i Nydelsens Vaar, men glæd Dig som altid for Gud!
 Skab ved Din Ushyd og Lyd en Himmel af Fryd i Dit Hjerte!
 Da er jo hele Dit Liv steds en Nydelses Vaar.
 Und saa mit Blad et beskedent Skjul iblandt Vennekæts Blade,
 Og lad en kjerlig Erindring ombænre mit Stev, naar jeg
 blunder!

Sang ved Skyttelaugget i Faaborg.

Det er saa smukt i Skoven
 En Sommerdag, naar oven
 Guds Himmel er saa sjon
 Og Lundens Løvsal grøn —
 Sjung høit i glade Toner
 Da mellem Bogens Kroner,
 Sjung høit hver Glædens Søn!
 Ja, lad os sjunge Naturen vor Priis
 Her i dens Tempel paa Hærens Viis.

Som Skytter vi berede
 Os nu en munter Glæde
 Og lyde Festens Bud —
 Til Kamp vi drage ud.
 En Skive er vor Hjende,
 Fra blanke Løb vi sende
 Mod den vort bedste Skud.
 Hurra! da hver Skytte, som træffer sit Maal,
 Elfter sin Prøje og temmer sin Staal.

Det være nu det Samme,
 Hvor Kuglen saa vil ramme
 Kring Skivens runde Prif,
 Om lidt af Vei den gif;
 Det kildrer dog vort Dre,
 Vi knaldet faae at høre
 Og dertil smuk Musik.
 Lad Verden saa gaae som den vil og den kan,
 Her fyldest Glasfæt til fuldeste Rand.

Bag Stadens skumle Mure
 I Kjøbstadsløets Bure
 Vi hentre Liden hen,
 Lidt ynksomt dræbe den;
 Men her i landligt Stille
 Bortviger hver en Grille,
 Her samles Ven med Ven;
 Her, midt i Naturens og Frihedens Favn,
 Glemme vi Kjedsomhed, Sorger og Savn.

O, vilde Skiebnen unde
 Os mange Fremtids Stunde,
 Som denne Times Fryd
 I Rankers milde Ly!
 Da blomstred yndig Glæden,
 Og Jorden blev et Eden,
 Fra Nord og indtil Syd.
 Ved broderligt Venfæb og Glæde og Fred
 Blomstre vort Samfund til sildigste Led!

Velkomst til den lille Fremmede paa Bogismose.

Vær velkommen, lille Roer!
 Al vor runde Klode;
 Alt vi vented Dig ifjor
 Efter gammel Mode;

Borte blev Du, Haabet kraft,
 Smausen fik vi ikke;
 Men gid den faae Skam og Laft,
 Der ei nu vil drikke!

For Din Fremtids Vel en Staal
 Her vi vil frembære;
 Skal Du Verdens sure Kaal
 Som vi Andre tære,
 Viid, ei Alt er suurt — med Sød
 Er vor Kalk jo blandet;
 Er end Noget haardt — lidt blødt
 Er dog Et og Andet.

Men om det nu hænder sig,
 Naar Du voren bliver,
 At Din Bei lidt trangelig
 Skjebnens Haand kvesriver,
 Brug da kun den Medicin,
 Som vi Andre bruger:
 Slut Din Sorg med Sang og Viin,
 Naar Dig Verden knuger!

After her vort Glas vi ta'er,
 Det til Manden fylder,
 Klinker for det Vennepar,
 Som Du Livet stylder.
 Jubler Alle! Glædens Staal,
 Klinker Ven og Frænde!
 Lemmer ud det fulde Maal!
 Vensfabs Lue brande!

I Anledning af Nicoline Fogs Død.

I Sommerdagens lyse Pragt
 Staaer Lilien hist i Ufhylds Dragt
 Og smiler mod det Heie;
 Men Stormen gjennem Dalen foer,
 Og Lilien segned i sin Fler,
 Laus lakte den sit Die.

Da skjuler sig det unge Frø
 I Jordens lune, varme Skjød,
 Naar kolde Vinter kommer;
 Men efter Vinter smiler Vaar,
 Og atter Blomsten sjen fremstaaer
 Hist i den grønne Sommer.

Ik! saa er Dødeliges Liv,
 Et Vaarglimt kun fra Almagts „Bliv!“
 Der lyser kort og fage;
 Brat sluffes Livets varme Gled,
 Men op af Gravens merke Skjød
 Fremspire Haabets Dage.

Ik! mangan frodig Epire brød
 Paa Jorden her den kolde Død,
 Mens Benners hebe Laare
 Ved Gravens tause Hvilested
 Flød fra forgrædte Die ned
 Paa mangan Elffets Vaare.

Men Dødens Engel fører huld
 Hen over Gravens tause Muld
 Og lindrer Hjertets Kummer:
 „Den Kime, her jeg lagde ned,
 Den spirer hist i Evighed
 Bag Dødens tause Slummer.

Jeg løser kun det trange Bånd,
 Jeg hæver den forklarte Mand
 Paa Lysets lette Vinger;
 Tid til et bedre Fædreland,
 Der løser hist bag Lidens Mand,
 Den elste Ven jeg bringer.”

O, Fader! Moder! græd ei meer —
 I Ederø Elste atter feer
 Engang for Lysets Throne.
 Hun, som gif bort fra Ederø Favn,
 Hun vandt for Lidens korte Savn
 En evig Hæders Krone.

Sang paa
Kong Frederik den Sjettes Fødselsdag (i Faaborg).

Du lyse Glimt fra sundne Oldtidsdage
 Af Nordens gamle Herlighed!
 Glimt atter gjennem Lidens Sky tilbage,
 Straal venlig til vort Samfund ned!

Thi heitidsfuld Dagen os vinker til Lyft,
 Bylder med Glæde hver Dannemands Dyrft.

O, Danmark! høit gjensøb Din Roes paa Jorden,
 Da Drot og Folk paa blodig Val,
 Foreente stred for Ketsfærd's Sag i Norden
 Og vandred fro til Odins Sal —
 Da værnedes Lapperhed, Love og Tro
 Kraftigt om Daniens Hæder og No.

Korsvundne er de mindertige Dage,
 Som Saga skrev i Angtets Bog;
 Men Dana! Klippefast Du staaer tilbage,
 Skjendt Tiden Dine Kamper vøg;
 End hersker i Norden en Konge saa kold,
 Hædret og elstet som Frode og Skjold.

Endnu omslynger Havets vaade Belte
 O, Dania! Dit Blevmsterstjød;
 Endnu Du Søner har af hine Helte,
 Hvis Blod for Fædrelandet fled;
 End vølser med Lyft over Vølgernes Grav
 Modige Sømand Dit stormende Hav.

Endnu udbreder Fred og rolig Orden
 I Danmarks Stjød Velsignelse;
 Den glade Bonde dyrker trolig Jorden,
 Mens Kunstner trives mildt i Fred;
 End straaler Dødsningens varmende Sol,
 Herlig og klar om vor iiskolde Pol.

Saalange Mød i danske Hjerter brænder
 Og Sneften plover Bølgen blaae,
 Saalange, Fredrik! Du Dit Folk erkjender,
 Skal evig Danmarks Roes bestaae.
 O, Konge! i Dag være Glæden vor Folk,
 At Du er elsket af Daniens Folk.

Paa denne Dag, da tusind Hjerter lede,
 Fredgode Fredrik! fer Dit Vel;
 Da Borg og Hytte juble høit af Glæde:
 „Maria! Fredrik! Danmarks Held!“
 O, da skal vi mindes ved Glasjenes Lyd,
 At Du vil faderlig dele vor Fryd!

’Dg komme der end merke Trængselsdage,
 Da skal Dit Følkes Kjærlighed
 For Dig og Danmark rolig Sværdet drage
 Og værges hjætt for Nordens Fred.
 O, Fredrik! lev længe til sildigste Maal;
 Hurra! for Dannemarks Konge en Skaal!

Bed Jomfru Abyses Grav.

Hvo slumrer her i Gravens tause Vraa,
 Hvor sorgende jeg seer Cypressen staae,
 Bedugget af den tunge Veemodsstaare?
 Var det en Olding hvid, af Dage mæt,
 Der af den lange Livets Reise træt
 Nedsejned her paa Dødens tause Baare?

Af, nei! det var en Blomst i fejrest Aar,
 Der bleguede i Kraftens lyse Vaar,
 Nedfank til Jordens Muld for Stormens Pile —
 Det var en Pige, elskelig i Sind,
 Med Ungdoms Barm og Sundheds Rosenkind,
 Som her man bragte hen til Gravens Hvile.

En from, bedaget Moders Haab og Trost,
 En Broders, Søsters og sin Elstes Lyst
 Og mange adle Venners Fryd og Glæde
 Var hun, som her gif bort til Gravens Ro;
 Thi hun var Gud og Dyd og Venstabs tro
 Den korte Stund, hun vandrede hernebe.

Af, gamle Moder! ter Din Laare af
 Og vend Dit Die fra den mørke Grav
 Mod Himlens hvide, lyse, rene Glæde;
 Flyv heit paa Troens Vinger — flyv til Gud
 Og see! Din Datter som en Himmelbrud
 Tilsmiler Dig fra Salighedens Sæde.

Og tænk: det varer kun en liden Stund,
 Saa ender Døden i et stille Blund
 Dit Hjertes Sorg og hver en Livets Nøie;
 Hvad her Du kun igjennem Laarer saae,
 Skal hist i Fryd og Herlighed fremstaac,
 Naar der Du stuer med forklaret Die.

Hvil sødt da, Salige! i Himlens Favn,
 Mens Foraarsrosen ligt, Dit elste Navn

Skal eviggrønt sig om vort Hjerte vinde.
 Jeg loved Dig et muntret Bryllupsqvad;
 Men Sangen blev et taaredugget Blad,
 Som Venstrib om indsynger i Dit Minde.

Sang paa Logismose.

Det gaaer kun drøveligt paa vor Jord:
 Grebitten synker, og Pungen slappes;
 Man procederer fra Syd til Nord
 Og med hørandre om Stumper nappes;
 Den Ene striger, den Anden kraaler;
 Men hist i Løndom en Onier maaler
 Sig Vosen fuld.

Naar før man drak sig en Perial,
 Man tabte naturligt Egevægten;
 Men blev end Vandten lidt fruegal,
 Man sad alligevel fast i Hægten;
 Men nu man gaber — og æbru taber
 Sin Egevægt og i Gruset straber
 Om svundne Held.

Ik, Herre Gud! nu er Verden gal,
 Alting er ude af sin Ballance —
 Ver Jord har vist sig en Perial,
 Og som den vil maae vi Andre dansse;

Thi hvo kan væbne sig mod sin Stjebne,
 Om Lidenne end er nok saa srebne
 Og Lonen hei?

Dog er vor Verden ei ganske fri,
 At stundom den jo et Stank af Glæde
 I Livets Bolle vil sjenke i
 For os, mens her vi dens Lorne træde.
 I Vensteds Bolig — der vinker rolig
 Os Glæden hen i en em, fortrolig
 Og munter Krede.

Ved Klokker Rosengaards Grav.

Her, hvor Smertens stille Laarer rinde
 Ved den tauste Grav i Dødningslund;
 Hvor ved sidste Dødes fjære Vinde
 Hjertet dvæler ømt i eenfom Stund,
 Her, o! her er Stevets Maal herneben,
 Sidste Vandring op til Himmelfreden.

Mangen Hædersmand gif her til Hvile,
 Medens Laarer flyde paa hans Grav;
 Men fra Himlen see vi Haabet smile,
 Haabet, som os Jesu Kære gav:
 Vad for Død og Grav kun Stevet bave —
 Anden skal for Evigheden leve.

Ædle! ogsaa Du gif bort fra Jorden,
 Graven tog Dit Støv i venlig Favn,
 Støvsfel, salig nu Din Aand er vorden
 Hift i Himlens evigtrygge Havn;
 Men et Gjenffin straal'er mildt tilbage
 Af Din fromme Færd i Livets Dage.

Et i Daarer's tomme Lant Du søgte
 Sandser's Lyft og Verdens tomme Fryd;
 Men med trofast Hu Dit Kald at søgte,
 Det var her Din Vandels bedste Fryd.
 Et fra Pligtens Bei Dit Fjed Du vendte;
 Sandhed blev Du tro til Paens Ende.

Din som Fader, Ven og Ægtemage,
 Hæderkronet gif Du mod Dit Maal,
 Smertens Kors i Livets tunge Dage
 Bar Du med den gode Christens Laal;
 Himlens Haab omvæved klidt Dit Hjerte,
 Kroen var Dit Stjeld i Dødens Smerte.

Hen paa Vaaren er Dit Støv nu draget
 Til det stille Hjem, til Dødens Lund,
 Hvor saa mangen Broder Du ledsaged
 Til den sidste Fred, til Gravens Blund.
 Hvil da, fromme Olding! sødt og rolig,
 Nyd Din Ron i Himlens lyse Volig.

**Sang i Anledning af
Cand. theol. P. Bangs Hjemkomst.**

Velkommen hjem fra Kongens stolte Sæde,
Fra Kunstens Bolig, Musers hulde Favn,
Velkommen hjem, saa juble vi med Glæde,
Velkommen hjem til elsket Fædrestavn!

Saa Kundskabs Vei til Visdoms sjonne Tempel
Ved natlig Lampe stadig frem Du drog,
Mens Himlens Døtre med det gyldne Stempel
Drøftte Dig den dunkle Oldtids Veg.

O! Sjen den Lod, fra Trin til Trin at stige
Saa Vancen frem til Sandheds Helligdom;
Men kun ved Mandens Lys i Kundskabs Nige
Den ægte Musers Søn til Maalet kom.

Den Lod blev Din, o Ven! Med Laurens Hæder,
Med Held blev kronet hist Din jævne Flid;
Nu atter her i fornum's Kreds Du træder
Som modnet Mand, der brugte Vaarens Tid.

Saa karst, saa fro Du kom blandt os tilbage
Til Faders, Moders, Søstres, Venners Fryd;
O, vær velsignet da i Fremtids Dage,
Bliv snart en Præstemand, bliv Standens Pryd!

Sang ved Landemødet.

Igjennem Sællers Dage
 Den gamle Nat heuraadt,
 Mens Morkets skumle Drage
 Sit Liv i Ratten fandt:
 Da lued Morgenrøden
 I gjæve Sællers Hjem —
 Og see! i herlig Gleden
 Brød Sandheds Straaler frem.

En Straale faldt paa Norden,
 Paa Dig, vort Fødeland!
 Og herligt Lyft er vorden
 Nu trindt om Godans Strand.
 Vi mere Morkets Jetter
 Skal styre Christentro,
 Nei! trygt paa Danas Sletter
 Skal Lyk og Frihed boe.

O, Kyrste! Du som hylde
 Oplysning, Sandhed, Dyd,
 Hvil Guld Fiona kylede
 Saa mangen herlig Bryd!
 Din Daad velsignet være
 O, ædle Christian!
 Den rige Frugter være
 I Odins elste Land!

Saa lad os, Brødre! række
 Hinanden trofast Haand;
 Et Traldomsfrugt os strække
 Med lønkebunden Mand.
 Fornuftig Frihed vandre
 I Sandheds lyse Fjed,
 Da møde vi hverandre
 I Mandens Enighed.

Bed Tommerups Grav.

Laus stod jeg ved Din Grav, min elste Ven!
 Da man Dit Støv til Hvile bragte hen;
 Jeg saae, hvert Die randt af Veemods Savn,
 Da man Dig sanked ned i Jordens Favn.
 Nu smuldrer snart Dit Hjerte under Muld,
 Du, som 't Livet var saa from og huld.

Paa Graven lagde man en Døbningfrands —
 Alt er den falmet i sin Sommerlands;
 Men Dine Dyders Glands, forklarte Ven!
 Skal straae mildt i Mindets Hal igjen.
 Dybt skal det præges i Din Bautasteen,
 At her Din Daad var esselig og reen.

Du frygted Gud i Ungdoms muntre Baar,
 Du sveg ham ei i kraftfuld Manddoms Aar,

Til Alderdommens sidste, blide Ro
 Du leved fromt i Christi Haab og Tro.
 Guds Hyrde var Du, og Din Hyrdestav
 Med Hæder hviler paa Din stille Grav.

Paa Julie Kroiers Mindestotte.

Du stod, en deilig Blomst i Livets Have,
 Udviklet, yndig i Din Uffylde Vaar;
 Men Himlen tog igjen sin Sjenne Gave,
 Og, af! paa Graven Sorgens Minde staaer.
 Fra Fader-, Moder-, Søster-, Broderhjerter
 Rev Døden Dig saa brat af Venskab's Havn,
 Og aldrig dulmer her den dybe Smerte,
 Vi føle ved Dit veemodsfulde Savn.
 Saa from, saa blid, saa elskelig berneben
 Du spredte Glæder om ethvert Dit Fjed,
 Og op med Dig, hist op til Himmelfreden
 Toq Du vort Haab, vor Frød, vor Kjærlighed.

Tanker ved min Ven Birkebonner Helms Død.

Hist i Dødens Have,
 Hvor de trætte Been til Hvile bæres hen,
 Blandt de tauske Grave
 Slumrer ogsaa Du, min elste Ven.

Alt! saa brat, saa sage
 Nakte Englen Dig den sidste Livets Skaal;
 Midt i Manddoms Dage
 Stod Du alt ved det fuldendte Maal.

Medens Taarer rinde,
 Hedensfarne! ved Dit veemodsfulde Savn,
 Skal et hjærtligt Minde
 Eviggrønt sig slynge om Dit Navn.

Endt er nu Din Meie,
 Det er overvundet Alt, hvad Hjertet led;
 Med forklaret Die
 Hift Du stuer nu Guds lyse Herlighed.

Vennen staaer tilbage,
 Stirrer efter Dig med Haabets lyse Blik,
 Tanker hine Dage,
 Da Du trofast ved hans Side gik —

Stuer rolig, stille
 Her paa Livets vilde, stormoprørte Hav,
 Lader Taaren trille
 Dmt og hjærtligt ned paa Vennens Grav —

Signer Venstabs Glæder,
 Ønsker fromt den Døde tryk og salig Fred,
 Medens Hjertet freder
 Om Cypressen paa Dit Hvilested.

Til B. paa hendes Fødselsdag.

Der er en Tid, der er en Glædens Alder,
 Da Blodet let i hver en Aare slaar;
 Da Uffylts Engel ved vor Side gaar,
 Og ingen Kummer tungt paa Hjertet falder;
 Da Sorgen flygter, lig en natlig Sky,
 Naar Dødens Straaler ile den inøde,
 Og smilende den unge Morgenrøde
 Fremvinter Skabningen til Liv paany.
 Men, ak! som Lilien i Enge svinder,
 Som Rosens hvidefulde Vaar er fort,
 Saa visner og den fagre Rose bort,
 Der spredter Purpur over Ungdoms Kinder.
 Ustandset glider hen paa Tidens Strøm
 Vor Barndoms Fryd, og, naar vi see tilbage,
 Da svæver Mindet kun om svundne Dage
 Forbi vor Tanke som en flygtig Drøm.
 Veninde! det er Livets Morgenrøde,
 Der mildt omstraalet nu Din Alders Vaar,
 Da Zephyr spæger med Dit bløde Haar
 Og Rosen aander Dig sin Duft inøde.
 Med lyse Farver nu Din Phantaste
 Dig Livets Scener hvidgulfjønne maler,
 Ei graaner Himlen, aldrig Solen baler
 Paa Ungdoms rosenstrøede Maleri.
 O! glem da ei, at disse Foraarsdage,
 Da Haabet maler Dig Din Himmel blaa,
 De ere forte og saa saare faa;
 De flyve bort og komme ei tilbage.

Nød berfer, mens Du kan, hver skyldfri Glæde;
 Thi Livets hulde Fader stræde ei
 De fagre Roser paa Din Ungdoms Vei,
 For at Du den med Rismod skal betræde. —
 Og naar da engang milde Vestenvinde
 Omviste Baarens Blomster paa min Grav,
 Hvor træt jeg lagde ned den brudte Stav,
 Da kald mit Navn tilbage i Dit Minde.

Gravvers.

Hvo hviler her i lune, stille Grav,
 Hvor Veemodstaaren tidt i Æn mon rinde?
 Hvis er den Krands om brudte Vandrestav,
 Som hjærtlig Haand indvied Sorgens Minde?
 O, det er Din, Du hedsfarne Sjal!
 Du ædle, fromme, byrebare Moder,
 Som brugte her Din Livets Dag saa vel
 Og nu er vandret hen til bedre Goder.
 Tak for Din Omhu fra min første Stund
 Til sidste Dag, jeg saae Dig her ilive —
 Sov sødt, sov trygt i Dødens stille Blund,
 Mens hist Din Aand hos Gud skal evig blive!
 Lidt vil jeg dvæle ved Din Urne her
 Og bede Gud, min Vandel Din maa ligne;
 Saa skal vi, Moder! atter samles der,
 Hvor Gud med Livets Krone vil vor Daad velsigne.

Høitidsfuld og stille Fred ombegne
 Her, Forklarede! Dit taufe Hvilested,
 Mens Din Aand i Glædens lyse Egne
 Lever i en blid og salig Eoighed.
 Elskelig Din Wandel var herude,
 Om og blid Din hele Livets Færd;
 Du var al Din Mages Fryd og Glæde,
 Ja en Hustru, Modernavnets værd.
 Ak! i helligt Moderkald Du bode,
 Diet brast, og Hjertet slog ei meer,
 Sorgens, Savnets, Smertens Klager ledte
 Ved at stue paa Dit kolde Leer —
 Moderløse stode ved Din Vaare
 Børn, der kjendte ei engang Dit Savn —
 Ak! saa hed og tung faldt Veinens Laare,
 Da Du reves ud af Vensteds Favn.
 O! men Haabet troester, Tiden lindrer
 Smertens Wunde, Hjertets dybe Saar;
 Høiset, hvor den klare Stjerne tindrer,
 Samler os igjen en evig Vaar.

Du sank i Graven ned, vort fagre Haab!
 Du visned, spæde Blomst! ak, alt for fage!
 Dødsenglen kom — og ei vort Veemoderkaar,
 Vort Suk, vor Laare kaldte Dig tilbage.
 En liden Stund Du vandred hos os her;
 Vi saae Dig som en kjær, velsignet Gave:
 Da planted Gud Dig som en Røse kjær
 I Paradisets eviggroene Have.

Sov sødelig, Du lille, søde Noer!
 Din Bugge er saa luun, saa blød og stille,
 Mens tusind Blomster paa Din Gravhøi groer,
 Skal Modertaaren ned paa Graven trille.

Stambogsvers.

Livet spinder lig en Morgenbrøn,
 Bore Glæders korte Rosendage
 Går flydsomt hen med Tidens Strøm;
 Ingen af dem vender meer tilbage.
 Fryd og Smerte, Nydelse og Savn
 Glev vor Lod paa hele Livets Vandring,
 Frygten greb os tidt i Haabets Favn,
 Alt er kun en fluffende Forandring —
 Salig Hver, som med et skyldfrit Blik
 Seer i Livets Tryllespeil herneben,
 Brugte neisom, viis den Lod, han fik,
 Og gif, tro mod Gud og Venstak, heben!
 Fromme Pige! Livet vinker Dig,
 Haabets Drømme blidelig Dig gynge;
 For Dit glade Blik udfolder sig
 Vaarens hele, skjønne Blomsterklynge.
 Venstak, Kjærlighed og Haab og Tro,
 Dmt foreente i Dit skyldfrie Hjerter,
 Vist vil mangan venlig Myrthe suoe
 Om Din Barm i Fremtid's Lyst og Smerte.

Nyd og haab da, drif af Glædens Bøger,
 Dø af Dydens himmelrene Væld!
 Tro paa Gud, som faarer og som læger!
 Brug det Liv, han skabte til Dit Held!
 Hvad der mildt i Aftenroden luer,
 Hvad der tindrer hist i Stjernerø Karm,
 Hvad der funkler under Solens Buer,
 Hvad der blusfer sødt i Nofens Barn,
 Hvad Dig blidt i Søvnens Blund omsvæver,
 Hvad i dunkle Aelser Du saae,
 Skjaldens Døds, der sødt i Harpen kører,
 Taaren, som i Ufhylds Diet laae,
 Englenorets salighvide Slummer,
 Bigehjertets lykkelige Fryd,
 Armods tunge Laarer, Udsøes Kummer
 Og ved Sygdomsleiet Smertens Lyd,
 Hvad der gløder, hvad der dybt sig præger
 I Naturens underfulde Liv,
 Hvad der lindrer, rører, sødt bevæger,
 Anden overalt i Almagts „Bliv!“
 Gode Bige! det Du fatte lærte.
 Alt, hvad Herligt er og Skjont paa Jord,
 Skatter Du med smt og fælsomt Hjerter,
 Fryder Dig ved Blomsten, hvor den groer. —
 O, saa nyd da glad Din Vaar og Sommer,
 Speg, mens Glædens Engel smiler blid!
 At, naar engang Aldrens Vinter kommer,
 Tro Du mindes kan den fændne Tid.

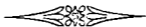
Du blegner, Rose! i Din Skjønheds Vaar;
 Du falmer, Lilie! efter korte Sommer,
 Og, grønne Træ! Du snart afløvet staaer,
 Naar paa en Høstdag Laagestormen kommer;
 Du favner atter, moderlige Jord!
 Hver Blomst, Du trykled frem i Vaarens Dage;
 Snart bort Du flygter, Kundens Sangerchor!
 Og Vintren staaer kun kold og mørk tilbage —
 Saa er vort Liv i Støvets dunkle Vand:
 En flakket Vaar, en flygtig Sommerglæde;
 Selv ser vi troe det, nær ved Gravens Rand
 De sidste matte, tunge Hjed vi træde.
 O, Held da den, som her paa Sorgens Jord
 Er fast i Haab, paa Dyd og Gud forviøset,
 Som, kun en Vandringøsfærd sin Bane troer,
 Men siner Himmelfædrelandet hjøset!
 Hav, fromme Nige! hav da høit Din Mand
 Op over Trængselslivets korte Møie!
 Og, mens Du hører Støvets tunge Baand,
 Hav da Dit lyse Himmelmaal for Die!
 Sedt skulle Dine Dage da i Fred,
 I Ushylbs stille, blide Ro henfvinde,
 Og Troen paa en evig Kjærlighed
 Dig Jesu dyre Seierskrone vinde.

To Roser spire frem af Floras Skjød
 En lilleshvid, en purpurrød;
 Som Sorgens blege Mø den hvide staaer,
 Mens huldt den røde frandsfer Glædens Vaar.
 Een Skabers Haand dem fjærlig plantet hen
 Og atter vinker dem til Støv igjen.

O, lad dem begge blomstre om Din Vaar!
 Thi Sorg og Glæde gjennem Livet gaar;
 Nyd Ungdoms Lyk med reent og helligt Sind!
 Saa blomstrer evigt Rosen paa Din Kind.

Blandt alle Blomster paa Livets Wei
 Er ingen saa sjen som en Glemmigei;
 Vel blusfer den ei i Rosens Pragt,
 Den staaer kun i ydmyg, beskeden Dragt;
 Men Hjertet er den dog stedje nær —
 Og derfor nævnes den Hjertensfjær.
 Modtag da Blomsten fra venlig Haand
 Og lad den fastne vort Venstabsbaand!

At mødes, samles, stilles ad
 Er Dødeliges Lod i Livet,
 Hver Dag har Skjebnen paa sit Blad
 Os Reiserouten særskilt givet —
 Naar Hjertet i sin stille Fryd
 Sig knytter rmt til Vennehjerte,
 Da vækker Afstedstimens Lyd
 Os snart igjen til Savn og Smerte.
 Af! saa, Veninde! er det nu —
 Vi stilles ad, men elft mit Minde!
 Og kom saa tidt mit Navn ihu,
 Som jeg erindrer Dit, Veninde!

Ester skrift.

Forfatteren af nærværende Digte, Thomas Barfoed, blev født den 10de Mai 1780 paa Ten Stryno, hvor hans Fader, Christen Thomassen Barfoed, paa den Tid var Præst; hans Moder hed Cathrine Elisabeth Høier. Allerede tidligt felte vor Barfoed stor Forkjærlighed for Søen og Sømandslivet, hvortil Grunden for en Deel turde søges i hans Fødesteds Veliggenhed og i den Omstændighed, at en Deel af Dens Beboere leve af Havet. Havde det derfor staaet til ham at vælge, var han sikkert bleven Sømand; men dette stemmede ei med Faderens Hensigt. Som den ældste af tvende Sønner bestemtes han til Studeringerne, hvilke imidlertid dog først egentlig begyndte efter Faderens Forslyttelse til St. Jørgens og Søerup Menigheder ved Svendborg. Her, i det for sin romantiske Veliggenhed saa bekjendte, yndige St. Jørgens-

gaard, modtog Th. Barfoed sin tidligste videnskabelige Dannelse, først af Faderen selv, siden under Vejledning af de theologiske Candidater Besser og Holst. I de Aar, han saaledes tilbragte i Hjemmet, røbede han ved flere Smaadigte, som forbedreste ere gaaede tabte, alt tidligt Bøielse for Poesien og Talent til denne Kunst; navnlig hidrører et Digt „Ved min Moders Grav“ (S. 47) fra denne Periode af hans Liv. Dog var det først, efterat han i Aaret 1800 var bleven Student, at hans poetiske Sandsøstere og tydeligere udtrede sig i flere og større Digte. I Aaret 1805 tog Barfoed den theologiske Embedsexamen, blev i Aaret 1808 kaldet til Sognepræst paa Den Auernaks og giftede sig samme Aar med Christine Dvigt, i hvilket Ægteskab han blev Fader til 9 Børn. Stedets isolerede Beliggenhed gav ham i de 11 Aar, han tilbragte her, rig Anledning til at dyrke Poesien og stifte nye Bekendtskab med den Lids bedste Digterværker, for hvilke han nærede en sand Begejstring og levende Sympathie. Et Beviis for, med hvilken Interesse han læste saadanne Værker, var, at han hyppigen udenad ordret reciterede hele Blade af samme. Tævnsteds med disse Sybler tilbragte han paa hiin eensomme D ogsaa mangen en Time med Jagten, for hvilken han fælte stor Tilbejlighed. Naar man hertil kjender hans lykkelige Familieliv og hans reisomme og tilfredse Sind, vil man ei undres over, at Opholdet paa Den var ham ret behageligt, og at Mindet derom stedse blev ham dyrebart. I Aaret 1819 blev han kaldet til Sognepræst for Jordløse og

Guastrup Menigheder i Byen af Hs. Excellence Hr. Geheimeconferentsraad Greve af Wille Brahe.

Lungt ramtes han her af et Tab, der forvandlede hans glade, lykkelige Huus til en Sorgens Bolig, idet hans elskede Hustru, Christine Dviist, den 3die Novbr. 1826 blev ved Døden bortkaldt fra ham og hans mange Smaac. Men Liden har Lægedom for hver en Smerte — og han giftede sig senere med Cathrine Elisabeth Haugsted, hvilken Forbindelse ifkun varede lidet over 1 Aar, da Døden herskede ham denne hans anden Hustru nogle Dage efter, at hun havde født ham en Datter. Indtil Aaret 1830 var Barfoed Enkemand; men han indlob sig samme Aar i tredje Ægteskab, med Cathrine Clausen og blev med hende Fader til 6 Børn, af hvilke eet døde i den spæde Alder. Med sand Faderfærlighed hang hans Hjerte ved denne store Børneskole, og det var hans bedste Glæde, naar det gik dem vel, og naar han nu og da kunde besøge dem i de forskjellige Stillinger, hvori de vare henfattede.

Lb. Barfoed var en stærk og temmelig corpulent Mand og nød næsten hele Livet igjennem en usvækket Sundhed, indtil de tvende sidste Leveaar, da han oftere klagede over Kræfternes Afstagen.

Hans Charakter var blid og elskelig. Trofast og redelig i Venskab og deeltagende i Andres Nød, erhvervede han sig mange Venner og Belyndere; det vakte derfor ogsaa almindelig

Beftagelse, da han den 12te August 1815, efter faa Dages Sygdom, blev i sit 66de Aar bortfaldt ved en pludselig Død fra sin trofaste Hustru og sine 15 Børn, hos hvem hans elskede Minde stedse vil leve i taknemmelig og kjærlig Erindring.

